

Glasnik MIRA

Godište VI. • Broj 9 • Međugorje • Rujan 2011. • Cijena 2,5 KM / 10kn

*Počela sam s ovom župom i
pozvala čitav svijet*

**„Draga djeco!
Danas vas pozivam da molite
i postite na moje nakane, jer
Sotona želi uništiti moj plan.
Ovdje sam počela s ovom župom
i pozvala čitav svijet. Mnogi su se
odazvali, ali je golem broj onih
koji ne žele čuti niti prihvatiti
moj poziv. Zato vi koji ste izrekli
DA, budite jaki i odlučni.
Hvala vam što ste se odazvali
momu pozivu.“**

25. kolovoza 2011.

Iz sadržaja

**Poruka za sadašnji trenutak
„...jer Sotona želi uništiti
moj plan“**
vlč. Adalbert Rebić

**22. Mladifest
Izraz mladenačke čežnje
za Bogom**

**Promišljanje
Kako do kruha**
fra Marinko Šakota

**Prvi dani
Čvrsto vjerujem da djeca
vide Gospu i da s njom
razgovaraju**
fra Umberto Lončar

**15. obljetnica Majčina sela
U službi života**
Paula Tomić

**U spomen: Arthur McClusky
Susret Providnosti
i dobrote**
s. Dominika Anić

Fotografija na naslovnici: ICMM

Marija na nebo uznesena – Velika Gospa, Gospojina

Marija – dušom i tijelom uznesena na nebo. Vrijedi prisjetiti se okolnosti kad je ta istina vjere proglašena službenim naukom Crkve, dogmom. Vrijedi sagledati povijesno, društveno, misaono surjeđe, slijed zbivanja tijekom prve polovice dvadesetoga stoljeća. Naime, nakon što su filozofi proglasili smrt Boga, što je u svome opusu pretkazao već jedan Dostojevski, a njegovi zemljaci utirali put svjetskim revolucijama u miru švicarskih krajolika (Bakunjin, Lenjin), nastupilo je dvadeseto stoljeće kad je potiranjem i nijekanjem Boga logičnim slijedom došlo do potiranja i uništavanja čovjeka.

fra Tomislav Pervan

Stoljeće je počelo u znaku velikih ratnih sukoba, dotada u povijesti nezapamćenih, svjetskih. Prvi svjetski rat, milijuni poginulih na njemačko-francuskoj fronti, desetak milijuna još diljem svijeta, potom ruski Oktobar. Svijet postaje klaonica. Filozofi egzistencije govore o gađenju, mučnini, nad čovjekom i njegovom egzistencijom. Egzistencija je gađenje. *Gurnem li prst u egzistenciju, zaudara!* – misao je jednoga egzistencijalista.

Povrat dostojanstva čovjeku

U takvu vremenu, nakon što su Drugi svjetski rat i poratni prevrati diljem svijeta, napose u Staljinovoj Rusiji a pogotovo u Kini odnijeli sa sobom stotinu milijuna žrtava, u vremenu beznađa te velikoga svjetskoga požarišta i zgarišta podiže glas Crkva i ponovno

GLASNIK MIRA | Utemeljitelj i nakladnik: Informativni centar MIR Medugorje | Glavni urednik: Krešimir Šego | Lektor i korektor: Dragan Naletilić | Adresa: Glasnik mira, Gospin trg 1, 88266 Medugorje, BiH | Tel.: 00 387 36 650 200; 653 327 | Faks: 00 387 36 651 300 | Služba pretplate: 00 387 36 653 342 | E-mail: glasnikmira@medjugorje.hr | Internet: www.medjugorje.hr
Grafičko oblikovanje: Shift, Mostar | Tisak: Fram-Ziral, Mostar | List je prijavljen kod Ministarstva prosvjete, znanosti, kulture i športa Hercegovačko-neretvanske županije pod brojem R-05-05-42-2175-86/06 od 12. siječnja 2006. | Godišnja pretplata (12 brojeva): Hrvatska 120 HRK, BiH 30 KM, europske zemlje 30 €, Švicarska 50 CHF, USA i Kanada 42 €, Južna Amerika 48 €, Australija 51 €

UPLATA PRETPLATE: Iz BiH u KM: Informativni centar MIR Medugorje d.o.o. - Glasnik mira. Naziv banke: Unicredit Bank, Žiroračun broj 33 8120 2 20114 5352 | **Iz Hrvatske u HRK:** Informativni centar MIR Medugorje d.o.o. - Glasnik mira. Naziv banke: Societe generale - Splitska banka d.d., Broj računa: 2330003-5100201682 | **Iz Njemačke u eurima:** Informativni centar MIR Medugorje d.o.o. Čitluk, Gospin trg 1, 88266 Medugorje. Naziv banke: LIGA BANK EG, Kontonummer: 2155044 (za Glasnik mira), BLZ : 75090300 | **Iz Švicarske u CHF:** Katholische Kroatienmission, Postfach 9057, 8036 Zürich. Naziv banke: UBS AG Zürich - Wiedikon (0270/00), Kontonummer: 805418.40A (za Glasnik mira), IBAN : CH63 0027 0270 8054 1840 A, BIC: UBSWCHZH80A, UBS Postkonto Nr: 80-2-2 | **Iz svih europskih zemalja u eurima:** Informativni centar MIR Medugorje d.o.o. Čitluk, Gospin trg 1, 88266 Medugorje. Naziv banke: LIGA BANK EG, Kontonummer: 2155044 (za Glasnik mira), BLZ : 75090300, BIC: GENODEF1M05, IBAN: DE88750903000002155044 | **Za sve valute iz drugih zemalja:** Informativni centar MIR Medugorje d.o.o. - Glasnik mira. Naziv banke: UniCredit Bank, SWIFT: UNCRBA 22, IBAN: BA 39 3380 6048 0281 0221

vraća dostojanstvo čovjeku i čovjekovoj egzistenciji, poglavito ljudskom tijelu koje nije samo za ratovanje, ubijanje, masakriranje ili pak topovsko meso. Čovjekovo tijelo ima svoj ishod u Bogu i vraća se Bogu. *Vjerujem u uskrsnuće tijela, život vječni!* Upravo to želi naglasiti dogma o Marijinu uznesenju na nebo. Proglašavanje dogme o Marijinu uznesenju na nebo genijalni je odgovor Crkve na probleme cijele jedne epohe. Dogma o Mariji na nebo uznesenoj odgovor je Crkve na gaženje dostojanstva ljudske osobe, na obezvrjeđivanje čovjekova života. Dogma je odgovor Crkve na cinizam s kojim je ljudski život potiran, obezvrjeđen, obeščašćen, odgovor na tolike pokušaje nametanja čovjeku protunaravnih i protubožnih ideologija, gdje su milijarde postajale pokusnim kunićima za nekakvu novu budućnost, novoga čovjeka u fašizmu, komunizmu i socijalizmu, suvremenim pseudoreligijama. Odgovor je to Crkve na u to doba sve prošireniji ateistički egzistencijalizam jednog Sartrea, Camusa, gdje je osnovica svega gađenje prema životu, besmislenost i apsurdnost egzistencije, oličene u mitskome junaku Sizifu, "bačenost" u život, ništavilo ili pak čovjek u buntu. Jednom riječju, egzistencijalizam kao negacija postojećeg stanja i prkos te pobuna protiv postojećega.

Namjesto te negacije čovjeka, istina o Mariji uznesenoj na nebo sadrži izrazitu crtu pozitivnosti, naime, prihvaćanje tijela u svim njegovim protežnicama i sastavnicama, tijela komu predstoji proslava u nebesima. Čovjekov životni put i tijek svršava u Nebu, a ne u Paklu, carstvu smrti, tame, što ćemo pronaći u mitologijama. Tijelo je Božji dar a ne zamka i izvor grijeha, ono je određeno za proslavu i raj, ne za propast i pakao. Materija je posvećena, tijelo je posvećeno, sve je stvoreno oduhovljeno jer je iz Božje ruke proizšlo. Ono je stan Duha Svetoga. Nebo se raduje Mariji, tjelesnoj, i zato je blagdan Uznesenja na nebo blagdan radovanja tijelu. Tijelo nije više dvoznačno, već jednoznačno, nije ono grijšno, nego hram Duha Svetoga.

Marija – jamac uskrsnuća i našega tijela

Pogotovo kad se govori o Mariji, onda je riječ o pravoj i istinskoj ženi, o pravome i punom životu, o zemaljskom tijeku i svršetku jedne egzistencije. U dogmi o uznesenju ozbiljuje se obećanje dano svima. Kao i sve druge istine o Mariji tako ni ova nije usmjerena samo prema njoj, kao njezina isključiva povlastica, nego se odnosi na svakoga od nas. Na Mariji se ozbiljuje naš kršćanski *credo*, naime, otkupljena vjernička i kršćanska egzistencija. "Vjerujem u uskrsnuće tijela i život budućega vijeka" – tome je zalog

Na Veliku Gospu slavimo najmoćniju, najutjecajniju, najznamenitiju ženu u povijesti čovječanstva. Slavimo neznatnu sluškinju iz Nazareta koja je kazala svoje da, svoj fiat, neka bude! Koja je svojim neka bude okrenula povijest čovječanstva, stavila pred njega pozitivni znak. To je ravno novomu stvaranju.

Marija na nebo uznesena. Dakle, vjerujem u uskrs svoga osobnog tijela, proslavu svoje egzistencije u Bogu. Marija je tu prvi jamac i svjedok. Ona je jamac pripadnosti Zemlji Nebu i obrnuto.

S njom, na nebo uznesenoj, kao da se zaptvara krug crkvenih svetkovina: O Božiću slavimo rođendan utjelovljenog Boga, u uskrsnom krugu svetkujemo muku, smrt, uskrsnuće i proslavu Isusa Krista. Duhovi su povijesni refleksi spasenjskog događanja, ozbiljenje spasenja kroz povijest u Crkvi, a Marija na nebo uznesena konačni je cilj sveukupnosti ljudske egzistencije, koja poprima svoj konkretni izričaj u velikoj Božjoj 'žetvi', o svetkovini Svih svetih, onih koji su poput Marije bili srcem i dušom uz Gospodina. Marija nam treba, bez Marije ne možemo. Bez nje je naša vjera iskrljavana i bitno za-

kinuta za jednu antropološku protegu. Samo od nje možemo naučiti kako donositi svijetu Isusa Krista i ispuniti što Bog od svakoga od nas očekuje. Ona je putokaz kako pobijediti staru Zmiju, Đavla, zavodnika, lašca i ubojicu ljudi u ovome apokaliptičnom vremenu.

Marija – sakramentalni znak

Na Veliku Gospu slavimo najmoćniju, najutjecajniju, najznamenitiju ženu u povijesti čovječanstva. Slavimo neznatnu sluškinju iz Nazareta koja je kazala svoje *da*, svoj *fiat*, *neka bude!* Koja je svojim *neka bude* okrenula povijest čovječanstva, stavila pred njega pozitivni znak. To je ravno *novomu stvaranju*. Sjetimo se iz Staroga zavjeta, sa samoga početka: *Reče Bog: Neka bude! I bijaše!* Od svjetlosti do stvaranja čovjeka. Opetovano *da* sa strane jednoga bića. Uzmemo li grčki

izvornik koji glasi *genoito*, onda je to optativ, željni način: *Neka mi bude, želim to, žudim. Radujem se.* Nije to tek puklo rezignirano *da*, nego radosno, presretno s Marijine strane!

Marija je vidljiva, utjelovljena Božja riječ, gotovo sakramentalni znak, velika učiteljica u našem životu. Veliki apologet i pisac, tvorac crkvenoga latinskoga jezika, Tertulijan ovako se izrazio: "Ništa čovjekove sile ne iznenađuje do te mjere kao malenost i jednostavnost s kojom se Božja djela očituju u svijetu u usporedbi sa silinom učinaka koje proizvode... Kako je samo bijedan čovjek u svojoj nevjeri kad želi nijekati u Bogu upravo ono što je Bogu najprimjerenije i najsvojstvenije, a to su jednostavnost i snaga". Ponos čovjeka od krštenja koje je neznatno, a kolike silne učinke proizvodi u čovjeku! I onda navodi Tertulijan poganske ceremonije i savusti ritual vezan uz poganske bogove. Žele ostaviti kolosalan dojam, žele biti dojmljivi, postići silne učinke. Stoga goleme kulise, silna uprizorenja, scenariji. Pa i danas, primjere za velikih predstava, *megaevents*, olimpijskih igara i sl. Posve je drukčije s Marijom. Sve je daleko od svijeta, u skrovitosti!

Upravo zbog toga svoga *da*, svoje suradnje s Bogom, postavši Majkom Božjom, Marija postaje novim hramom, boravište samoga Boga. I zbog svoga bogomaterinstva, jer je njezino fizičko tijelo oblikovalo tijelo Sina Božjega koje je uskrsnulo u slavi, bijaše pri-

kladno i dostojno da i njegova Majka, koja ga je nosila, dijeli istu sudbinu sa svojim Sinom, da ne iskusi trulež groba.

Tijelo – stožina spasenja

Svetkovina Marijina uznesenja na nebo skreće našu pozornost na tijelo i tjelesnost, na govor o tijelu. Danas u svijetu vlada izraziti kult tijela i ljepote. Međutim, dokle to traje? Starenje i propadanje stanica je neizbježno. Nije li u starosti čovjekovo tijelo samo muka i nevolja? Pogotovo kad čovjek ostari ili onemoća, kad pojedini organi otkazuju, kad navale reume, artroze, kostobolje, bolesti, kad pojedinac pati od tolikih tjelesnih zakinuća, kad smo umorni, i kad čovjek osjeća svaki dio svoga tijela kao muku, nevolju, opterećenje? I što nam još treba uznesenje tijelom i dušom na nebo? Nije li primjerenije govoriti o *oslobađanju iz okova tijela*, oslobađanju od svih veza i muka, te ići slobodan Bogu, s besmrtnom dušom? Međutim, Crkva nam jasno i čvrsto poručuje, držeći se vjere i dogme: *Vjerujem u uskrsnuće tijela i život vječni.* Tijelo je važno za spasenje. *Caro – cardo salutis* – izrazio se već spomenuti apologet Tertulijan. Tijelo je osovina, stožina, uporište spasenja. Bog je postao Tijelom, Riječ je postala Tijelom, Sin je Božji postao jednim od nas, u tijelu! "Nisi se strašio krila Djevice!" – pjeva se i moli u *Tebe Boga hvalimo – Te Deum laudamus.*

Kršćanstvu se često prigovaralo kako je ono protiv tijela, mrzitelj ljudskoga tijela. I jedan od čestih otrcanih prigovora kršćanstvu, napose Katoličkoj Crkvi jest tobože neprijateljski stav prema tijelu. Međutim, prođemo li uzduž i poprijeko ovim planetom i sagledamo li sve religije, ne ćemo pronaći ni jednu koja do te mjere stavlja upravo tijelo u središte svojih misli i zanimanja, jasno, blagoslovljeno i sveto tijelo. I danas se za trudnice veli da su u blagoslovljenoj stanju. To će reći, tijelo je svetište i izvor života. U tijelu je naš život začat, ondje je odrastao i stoga ne može biti besmisleno imati tijelo i biti u tijelu. Tijelo nije određeno za grob, raspadanje, nego za život. U Božjem planu treba živjeti ne samo duša nego i tijelo. Makar u Svetome pismu nema spomena o Marijinu uznesenju na nebo, stoljetna vjera Crkve i predaja govore o tome nedvojbeno. Zato Crkva nije ništa izmislila kad je proglasila vjerskom istinom da je Marija cijelim svojim bićem u nebeskoj (pro)slavi.

Crkva je pod trajnom sumnjom da se odnosi neprijateljski prema tijelu ističući križ i patnju. Prigovara se kako vjera smatra sve lijepo, sjetilno grješnim, kako iziskuje askezu i pokoru, kako je još uvijek opijum za narod, kako tješi ljude onostranim, rajem. Među-

tim, što je drugo beskrajno *partijanje* ljeti na našoj obali, što je s prekomjernim trošenjem alkohola, droge, danonoćnim opijanjem, seksualnim razvratom? Nije li to bijeg u zaborav negativnoga, bijeg od svagdana? Što je drugo *kult tijela i ljepote*, cijela kozmetička industrija nego stvaranje iluzije vječnoga života ovdje i danas? Ili pak bezgranična vjera u moć lijekova i medicine? Zapravo je sve bijeg od stvarnosti! Dotle je pak Crkva kroz svoju dugu povijest razvila svoju sakramentologiju kako bi upravo u svojoj liturgiji na zgnusnat način slavila čvorne točke čovjekove egzistencije, slaveći Kristovo uskrsnuće i Marijino uznesenje kao izvor svoje nade, pa i onda kad nam je najteže u životu. Život ne može biti realističniji i blaženiji nego se to odvija unutar Crkve.

Marija – čisto zrcalo Božje slave

U Marijinu Magnificatu-Veličahu susrećemo se s čudesnim riječima. Marija veli: *Osada će me zvati blaženom svi naraštaji.* Gospodino-va Majka pretkazuje za svu budućnost ono što će Crkva kao zajednica vjernika svakodnevno moliti, što će unići u štovanje Blažene Djevice Marije do kraja svijeta i vijeka. Marijinim hvalospjevom Crkva nije ništa izmislila što bi bilo pored Pisma ili Predaje, nego se tu obistinjuje proroštvo koje je Marija u onome milosnom trenutku izrekla.

Te Marijine riječi nisu bile njezine osobne riječi, nego riječi oplodene Duhom Svetim. I Elizabeta – ispunjena Duhom Svetim – izreče o Mariji: *Blago tebi koja si povjerovala! Blago tebi koja vjeruješ!* A Marija sa svoje strane samo nastavlja Elizabetino proroštvo. U Drugoj Petrovoj poslanici (1,21) čitamo kako *nikada ljudi nisu samovoljno, na svoju ruku govorili, nego su – potaknuti Duhom Svetim – zborili.* Isto se može primijeniti u potpunosti i ovdje. Riječ je o istinskom proroštvu, koje je Duh nadahnua, i štujući Djevicu Mariju Crkva samo odgovara zapovijedi Duha Svetoga *što joj je činiti!* Marija je postala boravištem Boga, Božje riječi, stanom Duha Svetoga, Hramom, Kovčegom, Škrinjom zavjetnom. Upravo na Mariji i svecima možemo odčitati sve bogatstvo i raznolikost Božje milosti i djelovanja. Marija i sveci čisto su zrcalo Božje slave, u njima se zrcali ono što Bog čini u svijetu! Oni su odraz Božje ljepote, dobrote, milosrđa, blagosti!

Marija je Kovčeg Saveza o kome govori Knjiga Otkrivenja, u njoj je sadržana tajna Hrama – Božjega boravišta među ljudima. Bog uistinu stanuje u njoj, ona je 'Šator Božji'. U Mariji, postaje zbiljnost ono o čemu sve religije i kulture sanjaju ili žude, naime,

Nastavak na 32. str. ▶

„...jer Sotona želi uništiti moj plan“

Da, Gospa je 24. lipnja 1981. godine ovdje, u Međugorju, uporno i ustrajno cijeli svijet počela pozivati na molitvu, na obraćenje i na post. I to čini sve do danas! Taj dugi vremenski raspon – trideset godina – za mene je pravo međugorsko čudo. Vragovi i sotone digli su se protiv međugorskog čuda i nisu ga uspjeli oboriti niti nakon trideset godina.

vlč. Adalbert Rebić

Gospa optužuje Sotonu za borbu koju zapodijeva protiv nje, protiv njezina nacrtu kojim u ljudska srca želi usaditi želju za obraćenjem, za mirom u svijetu i za konačnim spasenjem. Sotona je nazreo Gospin nacrt ljubavi i zauzetosti za sinove i kćeri Božje i zaratio se s Gospom i sa svim narodom Božjim. Podsjeća nas to na eshatološki rat Sotone protiv „Žene, odjevene suncem, mjesec joj pod nogama, a na glavi vijenac od dvanaest zvijezda...“ (Otk 12,1) što ga je opisao Ivan u Otkrivenju. Ivan vidi „Ženu u nebu“. Ona je simbol naroda Božjega, ali i simbol nove Eve, Marije, Majke Gospodina našega Isusa Krista. Ivan motri boj između Sotone i Žene. Sotona teži da ugrize Ženu za petu. To se, doduše, na trenutak ostvarilo kad je Isus bio raspet na križu. Međutim, ubrzo je Isus okrenuto tijekom Sotonine borbe protiv Žene, kad je uskrsnuo od mrtvih i pobijedio smrt, pobijedio Sotonu, pobijedio zlo svake vrsti. Krist je zdrobio glavu Zmiji, Sotoni.

Čista Žena u nebu simbol je Marije i naroda Božjega: „Ljubomorani sam doista na vas Božjim ljubomorom: ta zaručila vas s jednim mužem, kao čistu djevicu privedoh vas Kristu. Ali se bojim da se – kao što zmija zavede Evu svojom lukavštinom – misli vaše ne pokvare i odmetnu od iskrenosti prema Kristu...“ (2 Kor 11,2). Tako govori apostol Pavao narodu Božjem o Crkvi Kristovoj. Crkva – narod Božji – u Bibliji je predstavljena kao čista djevica koja je zaručena samo s jednim mužem, s Isusom Kristom. Narod Božji odjeven je pravednošću Isusa Krista. oslobođen na milost Božju i na žrtvu Kristovu na križu. U skladu s time Pavao naziva sljedbenike Isusa Krista djecom svjetlosti.

Žena simbolizira narod Božji. U Starom zavjetu narod je Božji bio Izrael, a u NZ to je duhovni Izrael koji sačinjava prema Gal 3,29

9 6,15 zajednicu Kristovih vjernika. To je istaknuto krunom s dvanaest zvijezda. Broj 12 je u Bibliji pojam punine a kruna je simbol kraljevskog dostojanstva (usp. 1 Pt 2,9). Zvijezde, bez sumnje, simboliziraju dvanaest plemena Izraelovih ali i dvanaest apostola.

„Žena, mjesec joj pod nogama“. Mjesec ne može svijetliti sam od sebe, nego prenosi svjetlost koju dobiva od sunca i tako „rasvjetljuje tamu noći, dok ne svane Dan i Danica se ne pomoli u srcima vašim!“ (2 Pt 1,19). Stari zavjet (mjesec) dobiva svoj sjaj od Novog zavjeta (sunce). Smrću Kristovom na križu ispunjen je smisao Staroga zavjeta (usp. Heb 10,14). S Isusom je Hram Božji izgubio svoj smisao opstojanja.

„I pokaza se drugo znamenje na nebu: gle, Zmaj velik, ognjen, sa sedam glava i deset rogova; na glavama mu sedam kruna, a rep mu povlači trećinu zvijezda nebeskih – i obori ih na zemlju. Zmaj stade pred Ženu koja imaše roditi da joj, čim rodi, proždre Dijete. I ona porodi sina, muškića, koji će vladati svim narodima palicom gvozdenom. I Dijete njeno bi uzeto k Bogu i prijestolju njegovu. A Žena pobježe u pustinju gdje joj Bog pripravi sklonište da se ondje hrani tisuću dvjesta i šezdeset dana. I nastala rat na nebu: Mihael i njegovi anđeli zarate se sa Zmajem. Zmaj uđe u rat i anđeli njegovi, ali ne nadvlada. I ne bi-

Iz Gospinih poruka jasno proizlazi da je mir najveće dobro a da su vjera, obraćenje, molitva i post jedini uvjeti kako se on može ostvariti.

Foto ICMIM

jaše im više mjesta na nebu. Zbačen je Zmaj veliki, Stara zmija – imenom Đavao, Sotona, zavodnik svega svijeta. Bačen je na zemlju, a s njime su bačeni i anđeli njegovi.“ (Otk 12, 3-9). Tim je riječima vidjelac Ivan opisao borbu koja nastade između Žene i Zmaja, koji utjelovljuje Sotonu.

Prema Iz 9,14 rep je simbol napastovanja, zavođenja. Prema Otk 1, 20 zvijezde su anđeli Božji. Sotona je dakle trećinu anđela zaveo na svoju stranu, u pobunu protiv Boga. Sve je to bilo „u nebu“. Veliki rat između dobra i zla nastala najprije u nebu a potom se nastavlja na zemlji. Istina, Zmaj u prvom redu simbolizira Sotonu, no on ima okrunjenu glavu i rogove. To znači da Sotona svijetom vlada pomoću zemaljske moći. U povijesti se taj rat između dobra i zla nastavlja u poganskom Rimu, koji je po Herodu htio ubiti Isusa (usp. Mt 2,16-18). Gdje je god Sotona u stanju posve ovladati zemaljskom vlašću, takva je vlast u službi Sotone. To je kroz povijest bio slučaj u svim velikim bezbožnim vladavima. U prvim stoljećima kršćanstva bio je to poganski (crveni) Rim.

Žena pobježe u pustinju, a u nebu nastala užasna rat: „Mihael i njegovi anđeli zarate se sa Zmajem. Zmaj uđe u rat i anđeli njegovi, ali ne nadvlada. I ne bijaše im više mjesta na nebu. Zbačen je Zmaj veliki, Stara zmija – imenom Đavao, Sotona, zavodnik svega svijeta. Bačen je na zemlju, a s njime su bačeni i anđeli njegovi.“ (Otk 12,7-9). Sotona i njegovi anđeli ratuju protiv Isusa i njegovih anđela. Kad se u nebu Lucifer, sjajni anđeo, pobunio protiv Boga, bio je zbačen na zemlju. I otada vodi rat na zemlji protiv svakog čovjeka, odnosno za svakog čovjeka osobno.

Rat između sinova Božjih i sinova Sotoninih (crvena zvijer) svoj vrhunac dostiže u Kristovoj pobjedi nad smrću, nad Sotonom, nad grijehom... Isus je u tom ratu dobitnik i pobjednik. Isus je umro za nas i naše grijehe (Otk 12,11). Svatko tko pristaje da bude poskropljen krvlju Isusovom dobiva Božju snagu da pobijedi Sotonu.

Molitva i pokora

Marija nam preporuča da se uključimo u Isusov boj protiv Sotone. Sotona ratuje protiv svakog čovjeka i bori se za svakog čovjeka i danas u našem svijetu, na našim prostorima. A on se može pobijediti i izagnati iz društva jedino postom i molitvom: „Ovaj se rod ničim drugim ne može izagnati osim molitvom i postom!“; odgovorio je Isus svojim učenicima koji ne mogoše istjerati đavla iz opsjednutog padavičara (Mk 9,29).

O molitvi smo u ovoj rubrici već pisali. Molitva je čin kojim u Boga molimo za dobra koja su u skladu s Božjom voljom. Ona je čovjekov osobni susret s Bogom u ponizno-

mo dijalogu s njime po Isusu Kristu, njegovu Sinu i našem bratu, u snazi Duha Svetoga. Biblija nas uči kako moliti, iznad svega preko velikih likova kao što su Abraham, Mojsije, Samuel, proroci... Proroci su dobivali od molitve snagu da su mogli propovijedati svome narodu i odgajati ga u vjeri i obraćenju srca. Oni su molitvom doživljavali intimni susret s Bogom.

Psalmi su vrhunac molitve u Starom zavjetu: riječ Božja postaje čovjekova molitva, osobna i zajedničkarska, iznosi čudesna djela Božja u stvaranju i u povijesti Božjeg naroda. Krist je molio psalme i njihovu poruku ostvario svojim životom i svojim djelom. Zato psalmi ostaju u Crkvi bitni i trajni element crkvene molitve.

Isus je znao moliti tako uzorno da su ga učenici molili da i njih tako nauči moliti. A naučio je moliti od svoje Majke Marije i od svoje židovske predaje u kojoj je molitva bila srce i duša. Sav je život Isusov bio molitva, osobni susret s Bogom Ocem. Moleći, naučio je moliti i svoje učenike.

Marija je molila, usrdno i trajno. Bila je milosti puna, Gospodin je bio s njome (usp. Lk 1,28). Bila je prožeta molitvom i vjerom, te spremna svakog časa potpuno se darovati Bogu. Ona moli Isusa za potrebe ljudi koji su u nevolji (usp. Iv 2). Prema Luki, molila je „Veliča duša moja Gospodina“ (Lk 1, 46-55), molitvu koja poslije postade molitvom Crkve. To je radosna zahvala Bogu za sva primljena dobra, radosni vapaj koji se diže iz srdaca siromaha Božjih za ostvarenje svih Božjih obećanja.

Marija nas poziva da molimo na njezine nakane, jer Sotona želi uništiti njezin plan, koji je ujedno i plan Božji po kojemu on želi da se svi ljudi spase i da dođu do spoznaje istine (usp. 1 Tim 2,4).

Marija nas poziva i na *post*. To je, dapače, jedna od pet njezinih najčešće spominjanih želja u porukama. Već od 6. dana ukazanja Gospa često preporučuje *post* jer on stoji u službi vjere. Postom čovjek provjerava, potvrđuje i osigurava svoju vlast nad sobom. Samo čovjek koji sobom vlada može biti slobodan i sposoban sebe predati Bogu i bližnjemu, kako to traži vjera. Post čovjeku pomaže da se oslobodi od svakog ropstva, ponajprije od grijeha. Tko god nije svoj, on je rob. Zatim, post pomaže čovjeku u obuzdavanju težnje za pretjeranim užicima koji lako dovode do bezobzirnog trošenja vremenitih dobara koja su, inače, drugima potrebna za goli opstanak.

Postom se stječu dobra kojima se može oživotvoriti ljubav prema siromašnima i bi-

Nastavak na 28. str. ►

Izraz mladenačke čežnje za Bogom

Dvadeset drugi međunarodni molitveni susret mladih – Mladifest, započeo je u ponedjeljak 1. kolovoza 2011., pod geslom „Evo službenice Gospodnje, neka mi bude po tvojoj riječi!“, a završio u subotu 6. kolovoza sv. Misom Preobraženja Gospodnjega na Križevcu u 5 sati, koju je predvodio fra Danko Perutina, voditelj Mladifesta. Večer prije, 5. kolovoza, međugorski župnik, fra Petar Vlašić, kao domaćin, mladima je zahvalio na odzivu i pozvao ih na sljedeći, 23. Mladifest, koji će se održati u Međugorju u kolovozu 2012.

Prve večeri, na molitvenom susretu okupilo se na desetke tisuća mladih iz šezdeset zemalja, sa svih kontinenta. Program Mladifesta započinjao je jutarnjom molitvom u 9 sati i nastavljao se svjedočanstvima, pjesmom i poukom iz kršćanskog života. Program se, nakon stanke, nastavljao od 16 sati do molitve Krunice u 18 sati. Svagdašnji središnji susret bila je sv. Misa u 19 sati, koju je, redovito, suslavilo tristo do petsto svećenika. Sveukupno, u Međugorju je tih dana registrirano preko šesto svećenika, sa svih kontinenta. Svi su oni dobar dio svoga vremena bili na raspolaganju mladima za sakrament pomirenja.

U srijedu 3. kolovoza, nakon večernje sv. Mise upriličena je tradicionalna procesija ulicama Međugorja, uz Gospin kip i upaljene svijeće u rukama nepreglednog broja sudionika. Govorni programi za trajanja Mladifesta prevedeni su se simultano na se-

damnaest jezika. Događaje na Festivalu glazbom je i pjesmom pratio Međunarodni zbor i orkestar od osamdesetak sudionika iz dva-

Pozdrav kardinala Christoph Schönborna

„Iz Heiligenkreuzu, gdje upravo držim duhovne vježbe, šaljem pozdrave u Međugorje! Danas, na blagdan svetog župnika iz Arsa, molim Gospin i njegov zagovor da bi na ovom Festivalu mladih mnogi mladi ljudi bili spremni dopustiti Isusu da ih uzme u svoju službu, da budu svjedoci njegove ljubavi i iscjeljenja kao supružnici i roditelji, kao svećenici, kao redovnici i redovnice. U svakom sam slučaju svim srcem s vama i radujem se mnogim milostima koje Gospa u ovim danima daje!“

Christoph kardinal Schönborn

deset zemalja, pod ravnanjem maestra Damira Bunoze. Mladifest su od prvoga dana pratili brojni novinari iz različitih svjetskih medija, a sliku i ton preuzimali su brojni internetski portali u svijetu koji bilježe desetke tisuća ulaza.

I 22. Mladifest pokazao je da je riječ o naj snažnijem izrazu mladenačke čežnje za Bogom. Na upit voditelja da se javi onaj tko u srcu osjeća svećenički i redovnički poziv, stotinjak mladića i djevojaka radosno je podiglo ruke. Ne zaboravimo, brojni svećenici, redovnici i redovnice svoj su poziv dobili upravo na hodočašću Kraljici Mira, a mnogi pak na Mladifestu, pa nam je, na jednom od sljedećih susreta, očekivati svjedočanstva koja nastavljaju potvrđivati bogate plodove Međugorja.

Premda smo već godinama u prilici slušati o recesiji i krizi, o prezaduženosti, padu proizvodnje i ratnim sukobima na mnogim stranama svijeta, mladi, pa i oni iz najsiromašnijih afričkih zemalja, nalaze način tjeđan dana biti na susretu molitve i radosti.

Većina je sudionika mogla izabrati neko razglašeno ljetovalište, a ne kupanje u znojnu na vrućem hercegovačkom suncu. No pošli su onamo kamo ih zove poruka Kraljice Mira. I redoviti odgovor sudionika je: *Doći ćemo i dogodine, ovo iskustvo je neusporedivo!*

Podsjetimo, Molitveni susret mladih pokrenuo je i godinama vodio fra Slavko Barbarić, svećenik koji je u službi poruke Kraljice Mira a na dobro čovjeka proživio svoje međugorske dane, do iznenadne smrti na Križevcu, 24. studenoga 2000. godine. Stoga ne začuđuje da se tijekom godine, a posebno za ovako značajnih međugorskih susretanja, pokraj njegova groba nađu mnogi, u skupini ili pojedinačno, jednostavno – zahvaliti mu.

U ovom broju Glasnika mira donosimo katehezu biskupa Sigalinija te nekoliko svjedočkih priloga s Mladifesta, što ćemo nastaviti i u sljedećim brojevima.

Evo službenice Gospodnje, neka mi bude po tvojoj riječi! (Lk 1,38)

mons. Domenico Sigalini

Mjesto Boga u našem životu

Vi mladi ste stvarni ljudi čiji je način razmišljanja vrlo konkretan, izgrađen, doduše, i od snova, ali i od planova, konkretnih ostvarenja, radišnosti, volje da se ostavi vlastiti trag u onome što radite. A biti subjekt vlastitog života, željeti odlučivati o onome što želite biti i postati pomalo je u suprotnosti sa svijetom vjere, jer je to osobito povjerenje u Boga i prepuštanje njemu. No, vjernik ne mora biti fatalist, netko tko prekrštenih ruku promatra život kako se mijenja sam od sebe, onaj tko se blaženo prepušta apsolutnoj inerciji. Znamo, međutim, da onaj tko vjeruje u Boga mora staviti Boga u središte svoje egzistencije i prepustiti se da ga on vodi, da ga vodi njegova riječ, da se obrati prema njegovu planu i prihvati ideju da je on taj koji u rukama drži sudbinu svijeta i života i da smo mi, kad radimo po svom, ponekad samo prepreka. Zlo koje postoji na svijetu plod je naše loše odigrane subjektivnosti, našeg bitka stavljenog na njegovo (Božje) mjesto.

Marija je to dobro znala. Kad joj je anđeo pristupio da je, u Božje ime, upita želi li postati Isusova majka, ona se u potpunosti predala. U svom je životu napravila plan ostati djevica i kao takva se ponudila Bogu. Njezino djevičanstvo pokazuje da je dijete koje je rodila čisti dar; budućnost koja počinje s njom je Božja milost i dar. U Starom zavjetu Bog je kod neplodnih parova uspjehom okrunio ljudsku radnju koja je bila bez uspjeha, a Marija se odrekla činiti bilo što, ponudila je svoje djevičanstvo, svoju pasivnost i posvemašnje siromaštvo koji se odriču djelovanja upravo zato da se prepusti mjesto Bogu. To je vjera. Ta apsolutna praznina jedina je mjera koja može sadržavati Apsolutno.

Želiš li biti Isusova majka? Želiš li u svom životu pisati o moći Stvoritelja? Želiš li Bogu dati tijelo kojim će svima pokazati nježnost, lice koje će svima pokazivati da je pun ljubavi? Želiš li Stvoritelju ponuditi čitavu povijest čovječanstva koja ti je prethodila, da se kroz njega očituje težnja, iako krhka, na dobro stvorova kako bi ga on veličao i pretvorio u hvalu i puninu života?

Marija pokazuje svu svoju svijest o tome da je stvorenje. Želi odmah reći *da*, no to želi učiniti potpuno svjesna i raspoloživa. A tko sam ja? Hoće li moje krhke misli moći držati širinu tog obzora, hoće li moj teret ljubavi za one koji su meni slični izdržati jačinu ljubavi prema Bogu? Jer ti, Bože, ne želiš da se gušim, ti želiš da sam slobodna; ne poništavaš moju narav stvora, nego je želiš otvoriti svojoj veličanstvenosti.

Ovdje sam, u tvojim rukama, kao službenica, tvoja Riječ je uvijek moj život kako je to i bio za svijet koji si stvorio, za proroke koji su živjeli prije nas, kako će biti za onoga kojeg želiš da rodim.

I tog dana Marija započne snivati o Sinu Isusu, već je u detaljima nazirala njegovo izmučeno lice, pripremljena se podijeliti tu Božju pustolovinu, pustolovinu Boga koji čovjeka nikada ne napušta.

U tom razgovoru Marija je postala lik vjernika, lik Crkve, lik onoga tko u vjeri shvaća neshvatljivo: samoga Boga. Pitanja koja Marija postavlja nisu usmjerena na volju za djelovanjem, a još manje za suprotstavljanjem, već u smjeru posvemašnje podložnosti tijela i duha, misli i planova. „Službenica sam Gospodnja, neka mi bude po riječi tvojoj.“ Moje je tijelo spremno prihvatiti, preoblikovati se prema iščekivanju. Moj je narod dugo čekao tvoj dolazak, ja sebi ne uspijevam objasniti tu tvoju neizrecivu odluku koja me ispunila strahom (*kako je to moguće?!*), ali sada postaje radost i slatki mir.

To je Isusova mama. Između milijarda stvorova, Bog, Isusov Otac, odabrao je nju, s kvalitetom nemogućom čovječanstvu, ali mogućom Bogu: bez grijeha. Mi, ljudi, imamo povijest zla, ona ga nema. Nas je ugrizla zmija, nju nije. Mi imamo u sebi zloću, ona je nema. Mi smo uvijek podložni kušnjima, ona nije. U njoj nema ničega što može biti sklono zlu, u potpunosti je usmjerena k ljepoti, dobroti, srdačnosti.

S ponešto nepoštovanja netko bi mogao pomisliti da je riječ o automatu, o već programiranom stvoru koji nema mogućnost odabira, koji je sveden na zadanu mu ulogu. Evanđelje je, međutim, prikazuje u njezinoj najvećoj slobodi, traženju, začuđeno-

Između milijarda stvorova, Bog, Isusov Otac, odabrao je nju, s kvalitetom nemogućom čovječanstvu, ali mogućom Bogu: bez grijeha. Mi, ljudi, imamo povijest zla, ona ga nema. Nas je ugrizla zmija, nju nije. Mi imamo u sebi zloću, ona je nema. Mi smo uvijek podložni kušnjima, ona nije. U njoj nema ničega što može biti sklono zlu, u potpunosti je usmjerena k ljepoti, dobroti, srdačnosti.

sti zbog poziva da postane majka Božja, da ostavi svoje planove zbog novih planova spašenja svih ljudi. Želi znati, do tog je časa imala drugačiju odluku, tu je još jedna osoba, Josip. Srce je već darovala i sada mora ponovno razmisliti, promisli, pouzdati se u Boga. Da bi to učinila, zaista treba imati veliku vjeru. Nije samo odgodila pokoju obvezu da udovolji prijateljima, kao što to mi često moramo učiniti, nego je redefinirala svoje dane, svoj život, svoju vjeru.

I vama se u životu dogodi da ste pozvani na promjenu puta, na napuštanje ugodnih sebičnih pozicija, na okretanje leđa situacijama prožetim zloćom i grijehom i kratko se vrijeme nadate da će biti dostatno malo

ispravaka, pokoja sentimentalna maska, kla-sično dobro djelo. Međutim, ako vas Bog zove, on želi sve. On nije trgovac, koji kupuje i pregovara, on je potpuna sreća koja se nudi.

Želiš li postati majka Spasiteljeva? To je najljepše i najzahtjevnije pitanje koje Bog može postaviti nekom stvorenju. On želi prepustiti svoje snove, svoj plan, svoju volju Marijinoj odluci, toj tako mladoj djevojci. To je dijalog ljubavi, odluka da se prepusti i daruje, da se ponudi i posveti. Marija stavlja na kocku čitavu svoju mladost, svoju prostodušnost, svoju čuvstvenost, svoju ljubav, sve to stavlja Bogu na raspolaganje. Dopus-ta biti mama i bi uzvišena kao kraljica; predstavlja se kao službenica, a iz toga izlazi kao posrednica. I ona u radosti Isusova rođenja osjeća želju ponuditi sve i predaje se: Tvoja sam službenica, nemoj me napustiti.

Marija ostvaruje tajnu vjere. Kad smo konačno odlučni prepustiti se Bogu, dušom prihvatiti njegov plan, njegov način viđenja stvarnosti, Bog nam dolazi blizu. Čista vjera je ono u nama što privlači Spasitelja. Vjera ruši granice sve ljudske nesposobnosti da bi nas učinila spremnima za Boga.

A Bog, kad uzima tu našu spremnost, odlučuje biti s nama da postane Emanuel, Bog koji nas nikada ne napušta.

Majka

U tvom, kao i životu svakog čovjeka postoji nezamjenjiv lik koji ti određuje život, označi ti život dobrom ili zlom, oboji ti ga radošću i uvijek nježnošću: mama. Odrasla osoba koja više nema majku svako malo pomisli na nju, u mnogim situacijama zabljesne mu pred očima, vidi je kako ga kori ili miluje, možda čak samo pogledom ili osmijehom. Mlad čovjek mamu pomalo uzima zdravo za gotovo jer je siguran da na nju može računati. Vidi da ga čeka; ako njezin dah osjeti za vratom i pomisli da se previše brine za njega, svadaju se, grubo je odgurne od sebe, što nikada ne bi smio učiniti... No sve dolazi na svoje mjesto spoznajom da mu je ona uporišna točka. Kad ti majka umre, još više ćeš primijetiti da je bila tu i morat ćeš napraviti taj obvezni korak u odrasli život.

I Isus je želio mamu, ušao je u tu igru nježnosti koja se daje i prima, u bezuvjetno prihvaćanje i nastojanje da se čovjek odredi u slobodi, ušao je u tu tankočutnost i snagu. A ona, zvala se Marija, bila je mama do kraja. Živjela je u kulturi u kojoj se do žene vrlo malo držalo, ali je imala odlučujuću ulogu u odgoju sina. Isusova osobnost, njegova snaga, njegova spremnost na dijalog, njegova izuzetna vjera u Boga Oca, nastala je na majčinim koljenima. Isus je od malena vidio Boga gledajući svoju majku u oči. Sazrelo je

neuništivo povjerenje u Oca, u najvećoj kušnji križa vidjevši potpuno prepuštanje svoje majke Bogu. No, jedna stvar od mnogih izvorno definira odnos između mame i sina u Isusu. On je mogao majku odabrati. Bog nije otišao u banku sjemena potražiti bi li se njegov sin mogao roditi plav, plavih očiju, vitak, s kvocijentom inteligencije poput kakvog genija, fizičkih odlika poput kakvog grčkog boga... odabrao je sebi tu majku i želio ju je bez krivice, bez i najmanje krivice, onu koja nije zapletena u lanac zla u kojem se čovječanstvo koprcalo. Evanđelje koristi neke vrlo jednostavne riječi: Gospodin je s tobom, milosti puna. Gospodin je tvoja punina, potpuno te nastanjuje, osim njemu taj prostor nije dan nikomu. Bog te pita može li se ta punina izraziti u majčinstvu prema Sinu, u donošenju Sina na ovaj svijet, najvišem izrazu koji jedna žena može doživjeti: u majčinstvu.

Ta se Božja želja ostvarila, postala je stvarnost kroz Marijino predanje. Bog se, ako je o Bogu dopušteno govoriti na ljudski način, osjetio "frustriran" zbog Evina odbijanja, međutim zbog svoje se ljubavi prema ljudima odvažio na jedan drugi rizik, upustio se u jednu novu povijest čovječanstva koja bi se još mogla doživjeti kao samodostatna i podcjenjivačka. Marija, međutim, kaže, službenica sam Gospodnja, ispunjena sam tobom, moj Bože, moja jedina potpuna, neizreciva sreća si ti. Evo me, neka mi bude ono što si uvijek sanjao radi punine života čovječanstva. Ta Riječ koja je stvorila nebo i zemlju neka u meni stvori novu zemlju i novo nebo. Tvoje stvorenje ne može bez tebe.

Postoje događaji, a osobito jedan, koji je u životu svakoga od nas odlučujući, vrlo važan: začecje. Ono ne može biti plod rutine ljubavi, jer ljubav nikada ne smije biti navika, već uvijek i samo dar i novo prihvaćanje. Naš je život započeo tada, u tom čarobnom i važnom trenutku koji mi danas, nažalost, pretvaramo u nešto nasilno, mehaničko, sebično. Upravo tada započinje život jedne nove osobe. Nažalost, izumili smo i poznatu tabletu, dan poslije, RU486 koja u danu nakon bračnog čina poništava sve, sprječava novi život, kao da ništa nije bilo. I ne treba se čak više ni sjećati ničega u usmrćivanju onoga tko je tek pozvan na život. I to je također jedna velika varka. Čin ljubavi se ne poništava nikakvom tabletom, ono što uništava ljubav uvijek i samo je nasilje.

Pa ipak, te Lukine riječi opisuju odlučujući trenutak očovječenja Isusa, trenutak začecja, početak njegova života na svijetu. Mi ovdje samo zamuckujemo, ne znamo što zaista znači snaga ljubavi Božje, ali znamo da tko je u njoj, to je uvijek u potpunosti slobodi i daru.

Veliki dijalog ljubavi

U eri informatike i virtualnog svijeta vi, današnji mladi, jako ste spretni u pronalaženju svega što vas zanima na internetu: slike, priče, pjesme, videosnimke... Znaete sve o svojoj omiljenoj momčadi, možete simulirati, igrati se sa stvarnošću, izmisliti što god, uključujući i čuvstveni život. Iskušavate kako mora izgledati stvarnost, no često se prevarite kao da ste je već proživjeli, a zapravo je sve bila fikcija. Stvarnost je teža i zanimljivo je vidjeti kako vama, današnjoj mladeži, postaje sve teže pristupiti nekomu ili "uloviti nekoga", kako vi to kažete. Nespretni ste jer ste zarobljenici virtualnog svijeta. Uvijek smo svi zaista bili nespretni pri prvom pristupu u ljubavi, prvo crvenilo na licu, naše prve dvojbe: da mu kažem ili ne? Danas se može poslati i sms poruka, no prije ili poslije treba pogledati u lice, u oči, i reći jedno drugome tu dobro poznatu rečenicu.

I evo, ja zamišljam kako Bog to čini s Marijom. Mislim da ne govorim s nepoštovanjem kada taj prijedlog smatram pravim ljubavnim dijalogom, istinskim susretom između dviju beskrajno neproporcionalnih sloboda, ali uvijek po mjeri osobe. Riječi koje nam govori evanđelje vrlo su svečane i već posvećene od uporabe, ali nam ne dočaravaju na najneposredniji način intenzitet dijaloga. No, ako znamo proniknuti u dubinu stvari, možemo malo naslutiti. Marija, milosti puna, Gospodin s tobom. Čini se neznatna stvar, no pomislite postoji li bolji kompliment od toga. Marijo, pozdravljam te, ti si čudesna, obitavaš u Bogu oduvijek, dio si beskrajne ljepote ljubavi koja ispunjava srce svih ljudi. Ti si ljepota sama po sebi, čistoća živog kristala i puna odanosti i ljubavi. Od svih stvorenja, ti si bez sjene zla. Ti si nova Eva, nova Majka živih. Eva je bila stvo-

Isusova osobnost, njegova snaga, njegova spremnost na dijalog, njegova izuzetna vjera u Boga Oca, nastala je na majčinim koljenima. Isus je odmalena vidio Boga gledajući svoju majku u oči. Sazrelo je neuništivo povjerenje u Oca, u najvećoj kušnji križa vidjevši potpuno prepuštanje svoje majke Bogu.

rena lijepa kao ti, ali je loše iskoristila svoju slobodu. I ti si stvorena u najblistavijoj bjelini. I tebi je dana sloboda, ali znam da će tvoja sloboda biti najljepši dar koji možeš dati svom Stvoritelju. Želiš postati Isusova majka, onoga koga tvoj narod oduvijek čeka, Mesije, nade? Malobrojni ste vi koji čekate? Ovisi o tebi. Stoljeća zazivanja tvog naroda bit će uslišana ako ti to želiš. Povijest će se podijeliti na dva dijela, a početak će biti tvoj Sin.

I ona je čekala, u srcu je nosila nadu da će Bog pohoditi njezin narod. No, iako je ostala zbunjena, nije joj padalo na pamet da odbije prijedlog. Samo želi razumjeti, želi se do kraja prepustiti, i kaže da, evo me, tu sam,

na raspolaganju sam bez pridržaja. I postade majka Božja, naša majka i sigurna nada.

Marija je, dakle, nezaobilazan lik o kojem treba promišljati ako želimo da to iščekivanje Sina Božjeg u današnjem svijetu, u svakom našem danu, ne gleda u nama neumoljive sate koji označavaju prolaženje vremena, već stražu koja uvijek najavljuje novost života, Božje iznenađenje.

Ulog je jako visok. Riječ je o tome da se u ovom vremenu odlučimo osjećamo li se kao poštanski paketi zaboravljeni u skladištu, iako su nam već napisali odredište, bez slobođe da odlučimo o sebi, bez da na nas netko računa, žrtve sudbine moćnije od nas ili smo pak osobe koje znaju od života očekivati iznenađenje, dar ljubavi, jednu novu radost. Jednom riječju, mladenačko razdoblje u sebi ima jednu Riječ, pisanu velikim slovom, koja je pitanje upućeno našoj savjesti da vidimo je li budna ili nije, može li se otvoriti novosti Božjoj ili se navikava na ubijanje svake nade.

Marijina drama

Želimo pročitati ove stihove iz Evanđelja po Luki i da bismo promotrili konkretnu kulturu izraelskog naroda, naroda pustinje, stvarnosti koja je snažno vezana za svjetovne tradicije, za tvrdoglavu obranu svojih stvari, za prvobitna načela vlasništva. Ovih me mjeseci nešto jako dirnulo. Imao sam priliku poslušati snimku komentara ovih naših stihova iz Evanđelja po Luki od Carla Carretta, čovjeka velike duhovnosti, brata zajednice Charlesa de Foucaulda. Mnoge je godine svog života proveo u arapskim zemljama Sredozemlja. Bio je jako uronjen u život naroda toga područja, sve je s njim dijelio, svakidašnji život, posao, večeri na kojima se pripovijedalo i svetkovine koje su se slavile. Isprispovijedao je kako se jedna prekrasna djevojka spremala za vjenčanje, nakon što su zaruke već bile obavljene. Mladoženja je bio sin poznatog mjesnog bogataša. Nakon nekoliko mjeseci upita momka kad će biti vjenčanje i ne dobi odgovor. Primijeti određenu nevoljkost da se o tome govori, pa čak i srdžbu. Carretto reče: možda ne poznajem dobro običaje, moram biti suzdržaniji. Jednog se dana, međutim, nade s jednim od zaposlenika tog budućeg mladoženje i postavi isto pitanje. Ovaj se oprezno osvrne oko sebe i da mu potajno znak rukom koji opisuje presijecanje vrata. Zaručnica je bila nevjerna, utvrdilo se da je trudna prije nego je počela živjeti s njim te su je ubili. Budući ženik nije mogao podnijeti doživljenu sramotu.

Carlo Carretto reče: Evo, zamislimo na taj način Marijin život. Tradicije tog vremena u kojem je živjela nisu bile tako nasilne, ali su zasigurno bile društveno obilježene. Mari-

ja prihvaća majčinstvo od Boga i zna da je u teškoj, složenoj situaciji, razapeta između obećanja, vjernosti, ljubavi prema Bogu, svijeta svojih osjećaja i zakona i prepušta se Bogu, ima krajnje povjerenje u Boga. Bog će odlučiti kako želi. U tvojim sam rukama, tebi sam u službi, neka bude volja tvoja. Moja si nada samo ti, tvoja Riječ je moj život. Možemo razumjeti Josipovu napetost, koji se – u gusto pletenoj mreži svoje čovječnosti mogao osjetiti izdano i pogođeno – pouzdaje u Mariju i u Boga. Marijina pitanja nisu beznačajna znatiželja, tvrdnje banalnih nemogućih stvari, već su znak potpunog pouzdanja u Boga, uz prihvaćanje činjenice da su ti događaji za njezin narod, njezine roditelje, uski krug prijatelja nemili, nevjerni, zasigurno razočaravajući.

Kad Marija kaže: samo sam u službi tvog plana spasenja, ona vrši čin herojske vjere, bez žaljenja i zadržke, čitavom svojom tjelesnošću i ljudskošću.

U tom je svjetlu njezina vjera još istinitija i vjerodostojnija, a ne da se kaže: budući da je začeta bez grijeha, ništa je nije koštalo pouzdati se u Boga! I Eva je bila začeta bez grijeha, no s Adamom nije odoljela toj sili koju i dan-danas umom i srcem osjećamo na sebi!

Sva umjetnička djela koja svojim uzvišenim prikazima, krajolicima, gospodskim dvorištima, vizurama širokih obzora oslikavaju navještenje pomažu nam razumjeti ljepotu Marijine ljubavi, no oni nam ujedno možda oduzimaju konkretnost, dramu, stvarnu životnu situaciju. U jednom prekrasnom novijem filmu koji opisuje Marijin život u najutjelovljenijem obliku, pod naslovom „U ime tvoje“, Marija prima navještenje, daje svoj pristanak, mijenja našu povijest dok i dalje ostaje s ovcama kao i svaki dan, u konkretnosti svoga rada. Upravo su u tome, u toj našoj svakidašnjici čiji ni jedan trenutak nije banalan, naši životi obilježeni Božjom prisutnošću. Svaki trenutak donosi Božje pitanje: želiš li? I svaki trenutak nam mora dopustiti kazati: neka bude, tu sam, u službi sam.

Doviđenja u Madridu

Neka svatko u svojoj savjesti da taj odgovor. Dajte ga zajedno sa svojim kršćanskim zajednicama, ponesite ga sa sobom u Madrid sa svim mladima svijeta gdje nas Papa poziva od mladih napraviti narod koji kaže *da*, narod riječi fiat: neka mi bude, napraviti četru jutarnje straže, onih koji s radošću i odlučnošću kažu – tvoja Riječ moj je život. Tvoj sam vitez, tvoj sam sluga: prepustam se u tvoje ruke, čini od mene ono što si oduvijek sanjao za mene. Tvoja me majka uvjerila i zasigurno će mi pomoći biti Tebi vjeran.

(S talijanskog: Marija Dugandžić)

Rodendanski dar

Maya i Joe Mansour, bračni par iz Libanona, posvjedočili su o kušnjama, bolestima, ozdravljenju te o daru djeteta u Međugorju.

Maya: Zovem se Maya. Moj suprug Joe i ja smo iz Libanona. On je iz katoličke, a ja iz pravoslavne obitelji, i uvijek smo bili praktični vjernici. Godine 1997. smo se vjenčali. Tijekom zaruka, Gospodin nam je neprestano davao znakove da nas blagoslivlja. Tada smo odlučili da ćemo svoj brak živjeti na njegovo slavu.

Joe: Oboje jako volimo djecu i nestrpljivo smo čekali da dobijemo dijete. Budući da sam zarađivao dovoljno za pristojan život, nekoliko mjeseci poslije vjenčanja Maya je napustila svoje radno mjesto i počela raditi za Gospodina u libanonskom međugorskom uredu, u udruzi Prijatelja Kraljice Mira (Télé-Lumière). Nismo ni sanjali što nas čeka.

Maya: Na poslu sam otkrila Međugorje i oduševila sam se za Gospu, koju sam poznavala i štovala ali nikada nisam mislila da je ona ljudima tako blizu i da je tako živa. To mi je otkriće dalo poleta. Pa ipak, čudno ali istinito, nakon moga prvog hodočašća u Međugorje, na Festival mladih, osjećala sam da me Bog i Gospa potiču da potražim neki drugi posao. U listopadu 1998., teškom mukom i zahvaljujući Providnosti, napustila sam međugorski ured i zaposlila se u jednoj velikoj organizaciji, i to je bilo tek dva tjedna prije otkrića koje je potpuno preokrenulo naš život, i zbog kojeg se Joe našao na popisu nezaposlenih. Joe je imao rak i bio je u tešku stanju. Odmah sam to javila međugorskom libanonskom uredu i pod svaku sam cijenu htjela poslati poruku Gospi, i to preko skupine hodočasnika koji su odlazili sutradan ujutro, i to samo jednu riječ: „Smiluj se Joeru“. Poslije prve operacije liječnik je bio odrješit: trebat će poduzeti još jednu operaciju, premda Joe ima samo 50 posto šanse da preživi. U najboljem slučaju, ta će kirurška intervencija radikalno promijeniti njegov život i ne ćemo moći imati djece. Liječnik je pod hitno preporučio da sačuvamo spermiju za kasniju eventualnu potpomognutu oplodnju. Joe je imao 33 godine – kao Isus kad je proživio svoju Muku. Odlučili smo, dakle, sve svoje patnje prikazati Gospodinu i zahvaliti mu što nam je dao mogućnost imati udjela u njegovoj Muci. Moram vam reći i da je tjedan dana prije otkrića bolesti, tije-

kom posjeta Libanonu, fra Jozo Joea osobno blagoslovio. Gospa nas je, zapravo, duhovno i materijalno pripremila i poslala nam svoj posebni blagoslov.

Joe: Konzultirali smo liječnike u Francuskoj i u SAD-u. Neki su bili za još jednu operaciju, drugi su bili protiv. Tada smo se utekli molitvi. Molili smo svetog Charbela, najomiljenijeg libanonskog sveca, da nam pomogne donijeti odluku. Otišli smo na Misu u samostan Annaya u visokim planinama Libanona, i po povratku kući našli smo e-mail od liječnika koji su se zalagali za još jednu operaciju: rekli su da su promijenili mišljenje i da bi intenzivna kemoterapija trebala biti dovoljna. Preporučili su zamrzavanje spermija, budući da nitko nije mogao predvidjeti kakvo će biti moje stanje nakon kemoterapije i, premda nije sve izgubljeno, morat ću se dugo liječiti. Približavao se Božić i dan prve kemoterapije. Morali smo donijeti odluku: hoćemo li poslušati savjet liječnika i zamrznuti spermije, ili savjet Crkve koja ne ohrabruje takve zahvate. To nam je rekao jedan svećenik, specijalist u bioetici, ali je isto tako ustvrdio da svoju odluku trebamo donijeti slobodno. Teška odluka. Imamo li dovoljno hrabrosti i povjerenja da bismo svoju želju za djecom predali u Božje ruke? Dogovorili smo termin u laboratoriju dan prije prve kemoterapije. Zamolio sam Mayu da pođe sa mnom. Odlučili smo se za zamrzavanje sperme, a poslije ćemo odlučiti hoćemo li poduzeti potpomognutu oplodnju. Kad smo stigli na recepciju u bolnički centar, medicinska sestra nam je rekla neka pričekamo, kasnili su. Maya je to vrijeme iskoristila za posljednji pokušaj da potraži nadahnuće u evanđelju.

Vjera u Božju riječ

Maya: Na naše veliko iznenađenje, izgledalo je kao da je tekst koji smo pročitali napisan upravo za nas: Poslanica Hebrejima 6, 8-19: „... ona pak koja donosi trnje i drač, odbaćena je, blizu prokletstvu a svršetak joj je: ‘U oganj!’ (9) A uvjereni smo, ljubljani, sve ako tako i govorimo, da je s vama dobro i da ste na putu spasenja. (10) Ta Bog nije nepravedan da bi zaboravio vaše djelo i ljubav što je iska-

Foto: ICMM

zaste njegovu imenu posluživši i poslužujući svetima. (11) Želim ipak da svatko od vas sve do svršetka pokazuje tu istu gorljivost za ispunjenje nade (12) te ne omlitavite, nego budete nasljedovatelji onih koji po vjeri i strpljivosti baštine obećano.“ Zapanjeni onim što smo pročitali, na brzinu smo izašli iz čekaonice. Vani smo sjeli na stepenice i ganuti ponovno pročitali tekst, te odlučili da ćemo Bogu vjerovati i uzdati se u njegovo milosrđe, i da ćemo dijete koje tako želimo prikazati malom Isusu kao božićni dar. Vratili smo se kući mirna srca i sretni što smo imali snage Isusu dati takav dar za njegov rodendan. Nitko iz naših obitelji nije znao što se dogodilo. Mi smo odlučili da nikomu ne ćemo ništa reći. Samo nekolicina svećenika, naših prijatelja, znala je za našu priču. Da, izgledalo je kao da je Bog nama obećao nešto slično kao Abrahamu i Sari.

Joe: Tijekom cijelog tog razdoblja nazočnost Isusa i njegove Majke u našem je životu bila izvanredno snažna. Na Badnjak, primjerice, nakon teška tjedna, primljen sam u bolnicu. Jedan je svećenik slavio Polnočku kod nas

kod kuće. Budući da nisam mogao van, Krist je našao način osobno doći k meni. Prošla je jedna jako teška godina. Išao sam s terapije na terapiju, ali prije svake terapije s nama je bio svećenik. Znalo se dogoditi da se posve slučajno, ne znajući ništa o mojoj bolesti, uz mene nađe svećenik kod koga sam se mogao ispovjediti, koji je s nama molio i blagoslovio nas. Mnogi su nas prijatelji pratili molitvom i to nam je davalo snage za osmijeh. Bili smo puni pouzdanja i naša nam je vjera omogućila spremnost prihvatiti svoju sudbinu, budući da smo je položili u Kristove ruke. Krajem ljeta 1999. već sam bio završio sve kemoterapije, kosa mi je ponovno počela rasti, tjelesne patnje približavale su se kraju. Još uvijek sam bio bez posla, a nas, onako iscrpljene, morila je želja za djetetom.

Maya: No, Gospa još uvijek nije bila dovršila svoje djelo. Nekoliko dana prije Joeva rođendana zazvonio je telefon. Prijatelji libanonske međugorske obitelji nudili su nam hodočašće u Međugorje da zahvalimo što se Joevo zdravstveno stanje popravilo. S obzirom na našu financijsku situaciju,

to je bilo nemoguće. Pa ipak, budući da su prijatelji bili uporni, konačno smo prihvatili. Oni su nam platili hodočašće. U Međugorju je Joe, vrlo racionalan čovjek, pokušavao dokazati da tu nema ničeg posebnog, ničega čega ne bi bilo u našim crkvama u Libanonu. Na to je sestra Marie-Raymonde, jedna libanonska redovnica koja nas je duhovno pratila, bezuspješno pokušavala dati odgovor. Na kraju je odlučila prepustiti Gospi da ga ona sama uvjeri. Ja sam ga pak gnjavila s jednom drugom stvari: htjela sam postiti o kruhu i vodi tijekom cijelog hodočašća. Sestra Marie-Raymonde bila je odlučno protiv toga, ni ne znajući zašto mi ne dopušta da učinim tu žrtvu. Tada smo od Gospe zamolili znak i ona nam ga je dala, i ja sam morala prekinuti post. Tijekom boravka u Međugorju naša je skupina otišla posjetiti kapelicu Oaze mira. Na koljenima pred vitrajem Svete Obitelji u suzama sam molila Blaženu Djevicu Mariju da pusti to dijete koje je držala, a koje je izgledalo kao da želi poletjeti prema meni. Pred Marijinom šutnjom, s rezignacijom sam prihvatila da ne ću imati djece koliko god to Gospa bude htjela, i svoje sam suze i svoju patnju što ostajem bez djeteta prikazala za ostvarenje planova Kraljice Mira. Tjedan je prošao i već je trebalo poći kući. Večer prije odlaska, u trenutku Gospina ukazanja, dok smo sjedili na podu u župnoj crkvi, imala sam kao neku viziju: srce mi je bilo ispunjeno tako snažnom radošću da sam je jedva zadržavala, i ponovno sam vidjela onaj isti vitraj, ali je ovaj put Gospina ruka pustila dijete koje se bacilo meni oko vrata.

Nisam vjerovala svojim očima, i budući da sam Gospi obećala da više ne ću misliti na djecu, nisam svojim rukama obgrlila to dijete, ali se ono tako snažno uhvatilo za mene da sam popustila i konačno ga ipak zagrlila. Na kraju ukazanja otvorila sam oči. Molitva u crkvi se nastavila, ali neizmjerena radost koju sam osjećala bila je još tu, bila je tako velika da sam je htjela podijeliti s drugima. Bila sam sigurna da sam imala viziju, ali se nisam usudila o tome razgovarati s mužem. Sutradan smo dobili još jedan znak: ujutro, prije posljednje Mise, svaki je hodočasnik izvukao iz jedne kuverte riječ iz evanđelja koja će za njega biti kao Gospina riječ na rastanku; moja je poruka glasila: „Ne boj se uzeti k sebi ženu svoju. Što je u njoj začeto, doista je od Duha Svetoga“ (Mt 1,20). Joe je dobio poruku koja mu je rekla neka se moli anđelu Mihaelu. Njegov otac zvao se Mihael, a kod nas je običaj da se prvom sinu dadne ime djeteta...

Joe: Po povratku u Beirut oboje smo bili sigurni da je Gospa za nas nešto učinila, ali se nismo o tome usudili govoriti. Što se mene tiče, kod svog sam liječnika odmah zatražio pregled na koji sam trebao ići tek nekoliko mjeseci poslije. Tri dana po povratku, u laboratoriju, medicinska sestra koja je pisala izvještaj nije vjerovala svojim očima. Bila je s nama u Međugorju i dobro je poznavala moju povijest bolesti. Nekoliko je puta pročitala ime pacijenta da bi se uvjerila da je to doista rezultat mogega pregleda. Rezultat je bio više nego normalan. Bez oklijevanja poslao sam poruku Sani Nassar, organizatorici međugorskih hodočašća iz Libanona, da joj kažem da sam ozdravio. Nije mi trebala više nikakva terapija. Kad sam Mayi objavio tu vijest, ona je za mene imala jedno još veće iznenađenje: bila je trudna! Tog istog jutra bila je obavila test. Lud od radosti nazvao sam sestru Marie-Raymonde koja je još bila u Međugorju. Sa suzama u očima mogao sam reći sam jedno: „Veliča duša moja Gospodina... veliča duša moja Gospodina“...

Maya: U našoj priči ima i humora. Zamislite ovu scenu: Te noći, Sana, organizatorica hodočašća, nazvala nas je sva zbunjena. Upravo je bila telefonom razgovarala sa sestrom Marie-Raymonde koja joj je rekla da je Maya trudna, a Joe joj je rekao da je on ozdravio. Pokušavale su jednu drugu uvjeriti da je ona druga krivo shvatila. Sana je apsolutno htjela znati tko je dobro shvatio, ona ili sestra Marie-Raymonde. Zapravo su obadvije imale pravo. Joeva 33. godina života konačno je prošla. Između mog prvog hodočašća, preko muževe bolesti i našeg zajedničkog hodočašća, Gospa se za nas pobrinula. Svojom je nazočnošću pratila našu životnu priču, pozvala nas je k sebi da nam uruči dar kao dokaz svoje i Božje ljubavi. Nekoliko mjeseci poslije dobili smo dječaka. Nazvali smo ga Mihael. Krstio se u špilji Gospe od Maghdoushe na jugu Libanona gdje je, po predaji, Marija čekala svoga Sina kada je dolazio u Tir i Sidon. Dvije godine poslije dobili smo još jednoga sina, Marka. Da, čudo se nastavlja.

Joe: Ovi događaji mogli bi i ne biti izvanredni, mogli bi se objasniti i na znanstveni način, tko zna. Ali to i nije tako važno jer kao vjernici mi ih tumačimo kao znakove snažne Božje prisutnosti u našem životu i nikada mu ne ćemo prestati zahvaljivati na njegovoj neizmjerljivoj ljubavi. Nikada ne ćemo prestati ponavljati zajedno s Marijom: „Veliča duša moja Gospodina“.

(S francuskog: Lidija Paris)

Međugorje – mjesto susreta s Bogom u molitvi (VII.)

Očenaš – Gospodnja molitva

Nastavljamo pisati i razmišljati o molitvi. U nekoliko nastavaka razmatramo o Gospodnjoj molitvi. Očenaš je najpoznatija svagdanja molitva, osnovna molitva koju svaki osvjedočeni vjernik katolik zna napamet. To je sveopća molitva, svednevice izgovorena milijune puta. Očenaš nazivamo Gospodnjom molitvom jer nam ju je sam Gospodin darovao. A imenom Gospodin nazivamo božanskoga Spasitelja Isusa Krista. Očenaš je zaista božanska molitva jer nas ju je naučio moliti sam Isus. Na molbu apostola: Gospodine, nauči nas moliti! – Isus moli Očenaš.

fra Petar Ljubičić

Isus Krist je molio na jedinstven i poseban način te svojim učenicima naložio da mole. On i nas uči moliti. Bez nje ga i bez poslušnosti njegovoj zapovijedi, nema prave molitve. Stoga na pitanje o važnosti i smislu molitve, Isus daje odgovor u molitvi Očenaša. Isus nas uči da je naš Bog dobri i milosrdni Otac koji nas neizmerno voli. On nas je iz ljubavi pozvao u život. Htio je svakoga od nas i čudesno nas voli. Zato od nas ima pravo tražiti živu vjeru, potpuno predanje i povjerenje da nas on voli, da nas ljubi, da nam želi sve najbolje, da nas želi učiniti sretnima. Velika je stvar znati to prihvatiti. Želi da ga nazivamo Ocem, da blagoslivljamo njegovo ime, da zaželimo njegovo kraljevstvo i tražimo njegovu volju i da od njega tražimo život. Zatim nas uči da zamolimo Oca da nam oprost, da se s njime pomirimo i omogućimo mu da nam ponovno postane izvor našega života.

U Očenašu imamo sedam molbi. U prvom dijelu molimo: sveti se ime tvoje, dođi kraljevstvo tvoje i budi volja tvoja. Zatim slijedi zaziv: kruh naš svagdanji daj nam danas.

U drugom dijelu molimo: otpusti nam duge naše, ne uvedi nas u napast i izbavi nas od zla!

Dakle, prvim trima zazivima molimo Božje stvarnosti za naš život. Molimo ono što Bog želi, što je naš život, sreća i spas. Drugim trima zazivima molimo da nam Bog omogućiti prihvatiti ono što molimo. Isus nam je s molitvom Očenaša dao jasan odgovor na pitanje kako treba moliti. Tu je osnovni uzorak svake kršćanske molitve. Svaka bi naša molitva trebala biti po uzoru na Očenaš. Tek tada molimo kako Isus želi.

Isus ne kaže ovo molite, nego ovako molite (usp. Mt 6,9).

Sv. Augustin naglašava da je Očenaš molitva koja bi trebala biti u svakoj našoj spontanoj i naučenoj molitvi. Nama je dopušteno svakojako moliti, ali nikada drukčije od onoga kako

nas je Isus učio. To znači da svaka naša molitva mora sadržavati dijelove Očenaša. Time i on potvrđuje da to nije molitva koju valja naučiti napamet i recitirati, nego je poznavati da bismo je upotrijebili u svakoj drugoj molitvi. To je molitva koja u sebi nosi sve ono što je bitno za svaku istinsku i pravu molitvu (usp. Tomislav Ivančić, "A vi ovako molite!", str. 21).

Očenaš sadrži bit svih evanđelja. On je na neki način sadržaj svih četiriju evanđelja. Zbog toga je Očenaš vrlo bitan. Pomaže nam kako pravilno naučiti moliti. Zapravo nas Isus uči moliti. Isus je često govorio o molitvi. Posebice je upozoravao kako treba moliti uporno i postojano, treba vjerovati u ono što molimo kako bi molitva bila uslišana, treba moliti, tražiti i kucati. Uvijek se pitamo kako moliti. Htjeli bismo, naime, praktično vidjeti kako se moli. Jer, molitva se vidi na drugome, od drugoga se uči. Tako su apostoli vidjeli kako Isus moli te su ga zamolili da i njih tako nauči. A on im je rekao: "Ovako molite!", i izmolio Očenaš (usp. Lk, 11,1-13). Tu je odgovor na pitanje kako moliti.

Očenaš možemo moliti na različite načine, recimo recitirajući, kako je već uobičajeno kad zajedno molimo. Možemo ga moliti glasno ili tiho, meditirajući, polako, upijajući elemente te božanske molitve. Očenaš možemo moliti i tako da molimo spontane molitve, ali izričući ih ostajemo u okvirima Isusove molitve. Jedno ne smijemo zaboraviti: da bismo naučili dobro moliti tu molitvu, potrebno je poznavati je, ući u njezinu dubinu i širinu i, konačno, moliti da je možemo pravo usvojiti. Važno je moliti je srcem i s ljubavlju. Molimo li je samo ustima, bez srca, bez ljubavi, pogađa nas Isusova riječ da molimo nabrajajući mnogo molitava, blebečući. Ne ćemo biti uslišani zbog mnogo riječi, nego zbog istinskog vapaja iz sveg srca.

Molitva bi uvijek trebala biti ugodan razgovor s Bogom. Molitva nam pomaže da se sretnemo s Bogom kako bismo s njime razgo-

varali. Molitva je gledanje Boga u lice, slušanje njegovih riječi i odgovaranje na njegove upite. Molitva je, dakle, komuniciranje s Bogom. U molitvi je Bog prisutan i mi smo prisutni. Zato je molitva spajanje Neba sa zemljom. To je prijateljevanje čovjeka s Bogom. Ona je silazanje Neba na zemlju, ili podizanje zemlje prema Nebu. Molitva je stoga Božji dar čovjeku.

Bog je čovjeka iz ljubavi stvorio, a kad je čovjek od njega otpao i postao nesposoban za komunikaciju s njime te zbog toga bio

predan smrti, Bog je u svojoj dobroti sišao k čovjeku, javio mu se i s njim započeo razgovor. Molitva je, dakle, Božje darivanje čovjeku, Božja inicijativa da čovjeka spasi od smrti. Budući da se u molitvi i po molitvi Bog daruje čovjeku, možemo reći da je molitva velika kao sam Bog. Ili drukčije, da je čovjek najveći u molitvi.

Zato molitva može preobraziti zemlju, sve ljude i svakoga čovjeka; može zaustavljati ratove, čovjeka grješnika pretvoriti u pravdnika, bolesna u zdrava, nesretna u sretna, smrtna u besmrtna, propala u spašena.

Molitva je prostor u kojem Božje kraljevstvo dobiva mjesta. Po molitvi Bog može djelovati, zauzeti se za čovjeka i pomoći mu. Molitva je, stoga, otvaranje vrata živomu Bogu da pomogne čovjeku i čovječanstvu. Majka Terezija naglašava kako nam Bog može pomoći samo ako ga molimo. Ako ga ne molimo, ne može nam pomoći, jer Bog poštuje našu slobodu. Bog ne može protiv naše slobode. Bl. Ivan Pavao II. kaže da je molitva vrata kroz koja Duh Sveti ulazi u čovjeka. Ondje gdje se moli, Duh Sveti je prisutan i djelatan.

"Možemo s pravom reći da je molitva najveća snaga koju čovjek može posjedovati. Molitva može uništiti zlo oko nas i u

nama. Isus je govorio da postoje zli duhovi koji se samo postom i molitvom mogu odagnati (usp. Mk 9,29). Obećao je također da ćemo dobiti Duha Svetoga kad ga god zamolimo (usp. Lk 11,13). Molitvom se, dakle, oblačimo u silu Duha Svetoga i postajemo ponovno gospodari rezultata svojeg rada i gospodari prirode i svemira. Molitvom postajemo autentična djeca Božja" (Tomislav Ivančić, isto, str. 22-23).

Anna iz Münstera iskusila je Božju ljubav

Priznaje Anna, koja je rođena kao drugo dijete u dobroj katoličkoj obitelji, da se to dogodilo u Marijinu svetištu u Međugorju: „Mene i moga brata roditelji su odgojili u vjeri. Sve u svemu, provela sam lijepe djetinjstvo. Majka mi bijaše zaista dobra, ali nažalost emocionalno vrlo povrjedniva. Nikada nije mogla potpuno darovati i iskazati ljubav, nježnost i pozornost. Ona je imala svoje vlastite predodžbe i očekivanja koja nam je više ili manje nametnula, poglavito u vjeri nismo imali izbora. Unatoč tomu, kao dijete imala sam vrlo dobar odnos prema Bogu. Rado sam molila i slušala pripovijesti o Isusovu djelovanju i Majci Božjoj. Bila sam ponosna na svoju vjeru. Iako moji prijatelji nisu išli u crkvu, poštovali su to. U djetinjstvu sam u vjeri našla veliku sigurnost.

Oko sebe sam sagradila 'zid'

S vremenom mi je postajalo sve jasnije da moj odnos s majkom i nije tako dobar kao u mojih prijateljica. Njihove su ih majke uvijek rado grlile i bile im prave prijateljice. To me vrlo boljelo. Sjećam se da sam se noću bojala želeći otići k majci u krevet. No majka samo zamijeni krevet, pa sam ja ležala u njezinu, a ona u mom. Često se majka, jednostavno, nije znala drukčije ponašati. Ignorirala me. Moji su mi vršnjaci nerijetko predbacivali ili me prezirali zbog moga izgleda, odjeće, figure... Ni baki nisam bila draga, u svemu je više cijenila moga brata. Sve to dovelo me do sloma i gubitka samopouzdanja. S 13 godina počela sam pušiti i piti alkohol. Oko sebe sam sagradila 'zid' i bila posve okrutna i hladna. U opojnu je stanju bilo jednostavno prekoračiti svaku granicu i činiti ono što ti se sviđa. U takvu sam stanju lako zaboravljala svaki strah i osjećaj manje vrijednosti te sam skoro svugdje bila voljena i priznata.

Kad sam navršila 14. godinu, dijagnostičaraše moju majku rak. Boravila je mnogo u bolnicama i liječilištima. Bio je to veliki šok za mene jer sam s tom bolešću uvijek povezivala i smrt. Bolest je majci ukrala svu snagu. Još je manje bila u stanju biti 'prava' majka. Toliko je puta bila hladna i neskl-

Marija je Kraljica jer je Majka Kralja kraljeva, Isusa Krista.

Ona je Kraljica svega stvorenoga, neba i zemlje, anđela i ljudi!

U Njoj otkrivamo kako treba teći naš život, kakav plan ima Bog s nama.

na meni, ali da bi me očuvala od okrutnosti te bolesti. Praznina u mom srcu postajala je sve veća, a vrisak za ljubavlju u mojoj nutрини sve glasniji. Osjetila sam da se u meni nešto događa kad me prijateljice zagrlje. Čeznula sam da taj osjećaj vječno potraje. Spopade me veliki strah da ću možda postati lezbijka.

Bljedilo je povjerenje u Boga

U to je vrijeme televizor bio moj glavni sugovornik pa sam, dakle, mogla pratiti kako se homoseksualnost hvali naveliko u mnogim filmovima i emisijama. Gadilo mi se primjećujući takve osjećaje u sebi. Prvi put u životu pala sam na koljena i zavapila Bogu da ne dopusti ovu zlu slutnju. Ostala sam u molitvi sa suzama u očima. No Bog kao da je ostao gluhi. Povjerenje u Boga bljedjelo je. Misa i molitva ništa mi više nisu značile. Bile su to samo dužnosti koje trebam ispuniti. Mislila sam: 'Bog me ne čuje i ne vidi. Ako i postoji, ne brine se za mene. On je na nebu, ja sam ovdje na zemlji i trebam se sama snaći. Zašto bi Bog trebao biti drukčiji od ljudi?'

Počela sam, dakle, sama sebe prezirati. Izbjegavala sam i pogled u ogledalo mrzeći ono što bih vidjela. Stavljala sam masku preko maske kako bih prekrila svoju bit. Postala sam posve okrutna, a prema drugim ljudima pakosna i bezobrazna. Još uvijek sam znala u određenim trenucima javnosti se pokazati kao radosna i jaka, ali u dubini duše bila sam slomljena. Duša je počela umirati. Na zabavama sam uvijek bila u društvu mladića, zato sam sve više gubila čistoću srca.

Kad sam navršila 18 godina, majka je odušla od kemoterapije želeći posljednje dane svoga života provesti u krugu obitelji. Bila su to tri najstrašnija mjeseca u mom životu. Drugi put pala sam na koljena i zavapila Bogu. I ovaj put kao da me Bog nije čuo...

Nastavak na 16. str. ▶

Foto: ICMW

Kako do kruha

Rujan je mjesec zahvalnosti za dozrele plodove zemlje. U njemu se obilježavaju i dani posvećeni kruhu čime se želi – posebice školskoj djeci – usmjeriti pozornost i posvijestiti vrijednost kruha koji svaki dan gledaju, dotiču i kojim se hrane. Uči ih se u molitvi Bogu zahvaliti za kruh.

fra Marinko Šakota

Jedno od slobodnih tumačenja Isusova čudesnog umnažanja kruha u pustinji, prilično zanimljivo, polazi od toga da je među mnoštvom bio jedan dječak koji je imao pet kruhova i dvije ribe. Ono što je dječak imao, donio je učenicima, a oni Isusu. Isus je to uzeo, blagoslovio, razlomio i razdijelio. Kad su to drugi vidjeli, izvadili su i oni iz svojih torba i džepova ono što su imali, a sigurno su imali ponešto (kruha, suhog voća i sl.), i davali jedni drugima.

Isus nam otkriva što imamo

Pretpostavljam da nam se u hipu javlja pitanje: Zar je to čudo? Što tu ima čudno?

Da, to je čudo! Čudo je u tome što su ljudi izvadili, ponudili i podijelili ono što su imali. Isusu bi bilo lakše načiniti kruh od kame-nja nego otvoriti torbe i džepove – otvoriti ljudska srca! – da ono što su imali podijele s drugima.

Zanimljivo je kako je Isus najprije reagirao kad su mu učenici rekli da otpusti mnoštvo, jer je taj kraj gdje su bili pust. „Dajte im vi“, odgovara Isus. Učenici će na to: „Nemamo ovdje ništa osim pet kruhova i dvije ribe“.

Na prvi pogled razumljivo: odakle će dati drugima kad ni oni nemaju! Istina je, međutim, drukčija: ne da učenici nemaju kruha, nego su i oni gladni! Tijesno im je u srcu! Boje se za sebe, hoće li njima biti dosta! „Pet kruhova i dvije ribe su ono što imamo i čega se stidimo i tužimo da je premalo“ (C. M. Martini). Učenici misle da nemaju, a Isus im otkriva što imaju. Oni misle da ono što imaju nije dosta ni njima, a Isus ih uči da će i njima ostati ako podijele s drugima.

(YOU-Magazin 03/2005)
(Nastavlja se)

Kad sam gledam na zemaljske stvari, često ih promatram iz perspektive straha i pohlepe. U molitvi, naprotiv, pred Ocem nebeskim, shvaćam da je sve što imam, dar. Ništa nije moje, nisam ja vlasnik ni stvari ni ljudi. Ja sam upravitelj, meni su ljudi i stvari povjerene, ja njima upravljam, a meni ništa ne pripada. Ja ću sve ostaviti iza sebe.

Molitva mijenja srce

Osim što je nahranio mnoštvo, iz Isusova čina umnažanja kruha možemo iščitati još nešto: kako riješiti problem kad nađemo na nj, što činiti kad ne znamo kako, kad smo pred nekom preprekom. Pogledajmo kako to Isus čini: „On uze pet kruhova i dvije ribe, pogleda na nebo, izreče blagoslov pa razlomi kruhove i davaše učenicima da posluže ljudima“ (Mk 6, 41).

Pretpostavljam da nas je iznenadio odgovor. Da, Isus problem rješava molitvom. Neki bi se na to možda nasmijali i rekli: Što će ti molitva, zar ti molitva može dati kruha? Zašto se moliš, zašto ideš u crkvu? Što ti je Bog dao?

Istina, molitva mi ne daje kruha, ali molitva mijenja moje srce! Kako se to događa? Isus pogleda u nebo. To znači, Isus stavlja sebe i konkretnu situaciju u odnos s Ocem. Uči nas da ono što imamo (pet kruhova i dvije ribe ili nešto drugo) ne gledamo sami nego pred Ocem. Isus gleda u Oca pa iz Očeve perspektive gleda na ono što ima.

Kako gledaju učenici? Oni to čine sami, samo svojim očima. Kad gledam pet kruhova i dvije ribe sam, samo svojim očima, tada je to što imam malo – malo i meni i mojima, a kamoli za druge. Kad to, naprotiv, gledam u molitvi, pred Bogom, Isusovim očima, tada to više nije malo. Može se i s drugima podijeliti. Ne trebam se bojati podijeliti. Ne samo da će mi doteći, nego će mi još i ostati.

Dakle, molitva mi ne donosi kruh, ali mijenja moje srce, moj pogled. Drukčije gledam, iz druge, Isusove perspektive. A to je pretvorba! To je čudo! Čudo u meni!

U molitvi shvaćam da je sve što imam dar

Svaki događaj, sebe i druge ljude, i dobre i one koji nas podapnu i povrijede, trebamo vidjeti u molitvi. Tu, pred Isusovim pogledom spoznajem da su mi drugi dar a ne neprijatelji. Takve misli (da su mi neprijatelji) dolaze mi kad me netko rani i kad na to gledam sam, bez Isusa.

Sve što imamo trebamo staviti u odnos s Bogom, pred Oca nebeskog. Ništa rješavati sami, ništa samo svojim snagama, nego sve s Bogom.

Vjerujem da nam je poznat primjer dvojice braće koja su se svađala oko zemlje. Jedan reče: „Zemlja je moja.“ Drugi će: „Nije, to je moje vlasništvo.“ A zemlja se smije i odgovara: „Ne, vi obojica moje ste vlasništvo. Ne pripadam ja vama, nego vi pripadate meni.“

Kad sam gledam na zemaljske stvari, često ih promatram iz perspektive straha i pohlepe. U molitvi, naprotiv, pred Ocem nebeskim, shvaćam da je sve što imam, dar. Ništa nije moje, nisam ja vlasnik ni stvari ni ljudi. Ja sam upravitelj, meni su ljudi i stvari povjerene, ja njima upravljam, a meni ništa ne pripada. Ja ću sve ostaviti iza sebe.

Kad je jedan novinar iz New Yorka vidio što sve Majka Tereza čini s gubavcima, rekao je: „Ne bih ja to radio ni za milijun dolara.“ Majka Tereza mu je na to kazala: „Ne bih ni ja!“

Križ

I križ, ono što je teško u životu, ovisi o molitvi. Ključ za križ je u mome srcu. Nekome je nešto križ, što drugome nije. Ovisi o prihvaćanju odnosno neprihvatanju. Ako pred teškoćama stojim sam, bez Isusa, tada je križ teško nositi, a ako na to gledam Isusovim očima, tada ću čuti njegove riječi: „Uzmi križ svoj.“ A, kad ga uzmem, on gubi na težini. Težina pada kad se nešto prihvati i čini s ljubavlju. Novinaru je križ njegovati gubavce, a Majci Tereziji nije. Zašto? Jer je ona to što radi prihvatila i to čini s ljubavlju!

U svakoj Euharistiji doživljavamo ono što je Isus učinio u pustom kraju s pet kruhova i dvije ribe. U svakoj Misi čujemo njegove riječi: „Uzmite i jedite, ovo je moje tijelo za vas.“ Isus daje sebe za tebe. Bezuvjetno, besplatno. Nakon pričesti mi kaže: „Idi u mir!“ Time mi poručuje: Primjer sam ti dao, idi pa i ti čini za druge ono što si vidio da sam ja učinio.

Shvaćamo li sada zašto nas Kraljica Mira tako često poziva na molitvu?

Čvrsto vjerujem da djeca vide Gospu i da s njom razgovaraju

Zapisi fra Umberta Lončara, župnika u Gradničima (1978. – 1988.), u Kronici župe Gradnići o Gospinim ukazanjima u župi Međugorje

26. 6. 1981., petak ... Kad sam se povratio ovdje se pronose glasine da se – navodno – ukazala Gospa na 24. 6. ove godine djeci u Međugorju i da se i dalje ukazuje.

28. 6. 1981., nedjelja ... Svijet ide u Međugorje. Pošli smo i mi. Izišli smo na brdo iznad Bijakovića. Tu bilo 5 do 6 tisuća vjernika. Djeca su molila i pjevala. Onda su klekla i micala usnama, a da nitko ni glasa od njih nije mogao čuti. Ja sam poslije toga čuo kako neki čovjek strašno psuje. Povratio sam se i u to ništa nisam vjerovao, tj. da je Gospa tu.

29. 6. 1981., ponedjeljak ... Moga svijeta išlo mnogo u Međugorje poslije podne. Bilo ih je dolje – kako kažu – više od 10 tisuća.

30. 6. 1981. Pozvala me općina da čuje moje mišljenje. Ja sam im rekao da tu nema još pouzdana znaka da je tu Gospa. Prije vjerujem da su djeca ekscentrična. Neka traže stručnjaci gdje je pravi uzrok. Poslije podne ovdje dolazio fra Jozo Pejić. Danas bila strašna vrućina.

1. 7. 1981., srijeda. Jučer je državna vlast zabranila djeci ići na bijakovičko brdo. Narod je bio na brdu i razočaran se vratio. (Dvije djevojke) uzele djecu u auto i s njima išle na šetnju u Počitelj, Čapljinu i Ljubuški. Vraćajući se iz Ljubuškog djeca su tražila da se u Cernu zaustavi auto. Djeca su izišla iz auta, klekla i vidjela Gospu. – Danas je Misa pred večer bila u međugorskoj crkvi.

2. 7. 1981., četvrtak. SUP uzeo djecu sa sobom u vrijeme ukazanja. Gospa se ukazala samo jednom djetetu koje SUP nije odveo sa sobom. Djeca izjavila da su bila maltretirana i da su im psovali strašne psovke.

3. 7. 1981., petak. Oko 10³⁰ sati došao biskup Žanić na Čitluk da ispita stvar o zbivanjima u Međugorju. Rekao da se bude na oprezu. Tu sam bio i ja prisutan. – Uvečer išao u Međugorje. Bila Misa u crkvi u 6 sati poslije podne, a prije Mise krunica. Svijeta goleme mase u crkvi, a neki na Crnici. Djeca bila u jednoj sobi u župnom uredu. Tu sam bio i ja prisutan kod ukazanja, ali ništa nisam vidio. Četvero je djece klečalo, molilo i pjevali smo svi. U dva navrata oni su vidjeli Gospu i micali su usnama. Zatim su otišli u crkvu i dali izjave preko mikrofona: „Nama se doista Gospa ukazala i mi smo je više puta vidjeli!“ Izjave su dali mali Jakov i Vicka. Oba puta nastao je buran aplauz u crkvi. (...)

5. 7. 1981., nedjelja ... U 6 sati u Međugorju bila Misa i svijeta bila crkva puna ko šipak zrnja.

6. 7. 81., ponedjeljak. Išao na Čitluk. Vidio fra Jozu i on veli da se dogovorio s vlastima u četvrtak uvečer (oni bili u Međugorju do ponoći – kaže fra Jozo) da djeca u petak kažu narodu preko mikrofona što mu imaju reći o ukazanjima, a oni sada mene napadaju da obrane sebe. Oni sada traže da ja crkvu zatvorim, a prije su rekli da se u crkvi može slobodno moliti, a ne na brdu, a ja ne mogu niti hoću crkvu zatvoriti...

7. 7. 81., utorak. Narod i omladina uvečer pozvani u školu u Gradniće i netko došao da

pročita neki referat o događajima u Međugorju. Čujem kako omladina pjeva Gospine pjesme dok čekaju predavača. Kad je predavač otišao oni su i dalje glasno pjevali Gospine pjesme. Ja nisam dobivao poziv i nisam išao.

8. 7. 81., srijeda ... Večeras je televizija prikazivala pok. kardinala Stepinca. Strašno. Za nas svetac, a za njih zlikovac.

10. 7. 81., petak. Išao sam na Čitluk i rekoše mi da je fra Jozo išao na Izvršno vijeće u Sarajevo. Tamo stvar izlaže. Rečeno mu da crkvu ne zatvara, da drži Misu i da mogu dolaziti djeca vidioci u crkvu i narod. Danas mnoge novine pišu o „slučaju u Međugorju“.

11. 7. 81. Rekoše mi Ilica i Ivka Pehar da se večeras vidjelo svjetlo na brdu Crnici.

12. 7. 81., nedjelja ... Neki moji župljani išli na brdo Crnicu i u crkvu u Međugorje. Rekoše da je svijeta bila puna crkva.

13. 7. 81., ponedjeljak. Državne novine pišu da je u Međugorju „sve laž i izmišljotina“. Ljubica (kućna pomoćnica) išla u Međugorje.

15. 7. 81., srijeda ... Ljubica otišla u Međugorje. Dao Seki Pušanovoj svoje auto da ide po Lubicu. Prenatrpala ga. Auto više nikome. Fra Jozo rekao u crkvi da se Gospa jučer pojavila na koru (u crkvi međugorskoj!).

16. 7. 81. Jutros išao u Međugorje. Fra Jozo obolio, tj. promukao. On vjeruje sada djeci da je Gospa tu i nadodaje: „Ovoliko ispovijedanje, kajanje i molitve naroda veće su od vrela u Lurdu! To ne može biti od sotone!“

– Ja sam mu rekao: – Nas zanima je li Gospa tu ili nije. Sve to tvoje izlaganje je lijepo, ali trebao bi biti znak – čudo. Ljubica poslije podne išla u Međugorje. Danas je Gospa od Karmela. Bernardici u Lurdu na današnji dan bilo je zadnje ukazanje – 16. 7. 1858. Ljubica veli da je svijeta bilo mnogo: Misa, krunica i molitve nad bolesnicima.

21. 7. 81., utorak ... Poslije podne išli u Međugorje Ljubica i ja. Svijeta mnogo. Predmolilo krunicu svih šestero djece. Biskup dolazio u Međugorje i ispitivao svako dijete.

22. 7. 81., srijeda. Išao prije podne u Međugorje. Bili smo s fra Jozom na kavi don Tadija Pavlović i ja više od sat vremena. Fra Jozo čvrsto tvrdi: Gospa je tu! Pitali ga da li je on vidio Gospu. Jozo se samo nasmijao i rekao: Gospa je tu. Mi moramo moliti...

24. 7. 81., petak. Išao ispovijedati krizmanike u Međugorju. Sutra je dolje krizma.

25. 7. 81. Sv. Jakov i zadnja subota u srpnju. Jedan autobus omladine iz ove župe išao na Š. Brijeg. Tamo je bio „Susret mladih“. Bilo je divno... Povratili smo se u Gradniće u 6 sati poslije podne. Većina omladine produžila je u Međugorje. Otišao sam i ja svojim autom. Dolje mi rekoše da je biskup rekao narodu za vrijeme krizme ovo: „Doista se djeci nešto ukazuje, tj. oni nešto vide. Da li su to parapsihološki fenomeni ili je to Bl. Dj. Marija – to će on još pomno ispitati. Društveno novinstvo zadnjih dana nanijelo je veliku uvredu našoj vjeri, Bogu i Gospi, ali to mi njima opraštamo.“

28. 7. 81., utorak. Išao u Međugorje. Rekoše da su djeca sinoć išla na Crnicu. U 11 sati u noći ukazala im se Gospa. Neki pričaju da su tu večer vidjeli: Bezbroy zvijezda pada prema mjestu ukazanja, a križ se sjaji na mjestu ukazanja.

30. 7. 81., četvrtak. Moji župljani, koji su bili večeras u Međugorju, pričaju da je fra Jozo rekao: „Vicka mi je kazala da joj je Gospa rekla da će ostaviti uskoro znak i da će ga svatko vidjeti.“ (...)

3. 8. 81., ponedjeljak ... Uvečer išao u Međugorje. Neki vidjeli „prstenove oko sunca“. Vidio sam i ja, ali to za mene nije ništa nadnaravno. Fra Stanko Vasilj meni se narugao i rekao: „Ti si slijep i nemaš zdrave oči!“

4. 8. 81., utorak. Strašna vrućina. Ljubica otišla u Međugorje, a ja sam ostao kod kuće. Htio sam provjeriti pojave na suncu. Točno u 18 sati izišao sam na čatrnju. Sunce poblijedilo, nadošao lagan vjetrović, bilo ugodno. Nebo vedro. U 18 sati i 20 minuta bio sam iznenađen. Od Cerna je dolazio jedan rumenoljubičast oblak ponad šume. Oblak silan kao vojska. Došao na Križevac i tu se držao minutu-dvije. Zatim se uputio prema Crnici i potonuo k zemlji. Više ga nisam vidio. To sam sve gledao iznad moje župne bašče. Zatim sam prošao kroz kuću i izišao na terasu između kuće i crkve. I u 18 sati i 40 minuta ostao sam zabezeknut. S Crnice se dizao prekrasan rumenoljubičast lik jedne divne Gospođe. Dizao se veličanstveno u visine. Gubeći lagano rumenoljubičaste boje u visinama je isčeznuo. Najposlije sam vidio jedan bijeli veo, koji je ostao ispod njezinih nogu. On se elegantno u visinama oko pola minute vijao i zatim boju izgubio i nestao. Ovaj doživljaj je za mene nešto nadnaravno i zbivanja u Međugorju su od Boga. – Sada čvrsto vjerujem da djeca vide Gospu i s njom razgovaraju.

5. 8. 81., srijeda. Išao – naravno! – u Međugorje. Pričao braći što sam vidio jučer. Svijeta mnogo.

6. 8. 81., četvrtak. Danas u doba ukazanja vidjeli na nebu riječ „Mir“ – Šima Dodig + Luke, Ivan Prlić i Marijana Zubac.

7. 8. 81., petak. Išao u Međugorje. Dolje došao i biskup Žanić iz Grabovice. Bio u Grabovici na mladoj Misi. U Grabovici vidjeli znakove na suncu i zato došao. Obećao da će sutra doći držati Misu.

8. 8. 81., subota. Išao u Međugorje. Biskup Žanić držao Misu i propovijed. Svijeta vrlo mnogo.

9. 8. 81., nedjelja ... Išao u Međugorje. Svijeta oko 12 tisuća. Usrdne molitve i mnogo ispovijedi. Konferencija pred domom u Gradničima u vezi ukazanja Gospe. Krive fra Jozu. Tako ljudi pričaju, a ja nisam bio na konferenciji.

12. 8. 81., srijeda. Išao u Međugorje. Vlast zabranila svijetu ići na Crnicu. Auta mogu ići samo do mosta, a nikako do crkve.

14. 8. 81., petak. Danas sam išao u Ljuti Dolac, a poslije podne ispovijedati u Međugorje. Svijeta ogromne mase.

15. 8. 81., subota ... U 16.30 (išao) u Međugorje. Dolje u Međugorju bilo oko 20.000 duša.

16. 8. 81., nedjelja. Išao u Međugorje. Svijeta oko 7 tisuća. Fra Jozo rekao da su jučer u 7 sati izjutra vidjeli Gospu na Križevcu Sivrići i Zagrepčani. Zagrepčani su bili cijelu noć u crkvi. Auta se parkiraju i dalje iznad mosta.

17. 8. 81., ponedjeljak. Pošao u 5.30 poslije podne u Međugorje. Kod mosta, po cesti i na igralištu Sivrića sila svijeta. Milicija nije dala

Nastavak na 34. str. ►

22. molitveni susret mladih

Snimili: Foto Dani, Stipe Novokmet, Lidija Paris, Luka Rupčić i Franjo Sušac

Samostani su oaze u kojima Bog govori čovjeku

Papina kateheza na općoj audijenciji u srijedu 10. kolovoza 2011.

Draga braćo i sestre!
U svakom povijesnom dobu, muškarci i žene koji su posvetili svoj život Bogu u molitvi – kao monasi i monahinje – ustanovljivali su svoje zajednice u posebno lijepim mjestima, u planinama, na brdima, u planinskim dolinama, na obali jezera ili na moru, ili čak na malim otocima. Ta mjesta ujedinjuju dva elementa koja su vrlo važna za kontemplativni život: ljepotu stvorenog svijeta, koji upućuje na Stvoriteljevu ljepotu, te tišinu, koju jamči udaljenost od gradova i velikih prometnih tokova. Tišina je ambijentalni uvjet koji bolje potpomaže sabranost, slušanje Boga, meditaciju. Već sama činjenica da se uživa tišinu, da se dopušta da čovjeka, tako reći, tišina “ispuni”, predstavlja neku prethodnu pripremu za molitvu.

Veliki prorok Ilija, na brdu Horebu – to jest Sinaju – bio je svjedokom silnoga vihora, zatim potresa i na kraju gromova praćenih munjama, ali u njima nije prepo-

znao Božji glas; prepoznao ga je međutim u blagom lahoru, povjetarcu (usp. 1 Kr 19, 11-13). Bog govori u tišini, ali ga treba znati slušati. Zato su samostani oaze, staništa u kojima Bog govori čovjeku; u njima se nalazi klaustar, simbolično mjesto, jer je riječ o zatvorenom prostoru, no ujedno otvorenom prema nebu.

Sutra ćemo se, dragi prijatelji, spomenuti svete Klare Asiške. Zato mi je drago podsjetiti na jednu od tih “oaza” duha koje su osobito drage franjevačkoj obitelji i svim kršćanima: riječ je o malom samostanu Svetog Damjana, smještenog malo ispod grada Asiza, usred maslinika koji se postupno spuštaju prema Svetoj Mariji Anđeoskoj. Kod te crkvice, koju je Franjo obnovio nakon svojeg obraćenja, Klara i njezine prve drugarice osnovala su svoju zajednicu u kojoj su živjele u molitvi i obavljale manje poslove. Zvale su se “siromašne sestre” i njihov “način života” bio je jednak onom manje braće: “Opsluživati evanđelje Gospodina našega Isusa Krista” (Pravilo svete Klare, I, 2), čuvajući jedinstvo uzajamne ljubavi (usp. ondje X, 7) i opslužujući na osobit način siromaštvo i po-

niznost koju su živjeli Isus i njegova Presveta Majka (usp. ondje XII, 13).

Tišina i ljepota mjesta u kojem živi redovnička i monaška zajednica – ta jednostavna i skromna ljepota – predstavljaju svojevrсни odraz duhovnog sklada koji sama zajednica nastoji ostvariti. Te oaze duha rasute su diljem svijeta, neke su veoma drevne, osobito one u Europi, neke su novijeg datuma, u neke su, pak, nove zajednice ponovno udah-nule život. Promatrajući stvari u duhovnoj prizmi, ta mjesta duha su nosiva struktura svijeta! I nije slučajno da mnoge osobe, osobito tijekom odmora, posjećuju ta mjesta i u njima se zadržavaju po nekoliko dana: i duša, hvala Bogu, ima svoje potrebe!

Spominjemo se, dakle, svete Klare. Ali spominjemo se također ostalih svetačkih likova koji nam dozivaju u pamet koliko je važno upraviti pogled prema “nebeskim stvarima”, poput svete Edith Stein, Terezije Benedikte od Križa, suzaštitnice Europe, koju smo jučer slavili. A danas, 10. kolovoza, ne smijemo zaboraviti svetog Lovru, đakona i mučenika; današnji blagdan posebno čestitamo Rimljanima, koji ga oduvijek časte kao jednog od svojih zaštitnika. Obratimo se sada Djevici Mariji i zamolimo je da nas nauči ljubiti tišinu i molitvu.

Bog govori u tišini, ali ga treba znati slušati.

Božja se otajstva neprestance moraju razlijevati u našem srcu

Papina kateheza na općoj audijenciji u srijedu 17. kolovoza 2011.

Draga braćo i sestre, još smo uvijek obasjani svjetlom blagdana Uznesenja Marijina na nebo, koje je – kao što sam rekao – blagdan nade. Marija je prispjela u raj i to je naše određenje: svi možemo doći u raj. Pitanje je samo kako. Marija je onamo došla; ona – kaže se u Evanđelju – je ona „što povjerala da će se ispuniti što [joj] je rečeno od Gospodina“ (Lk 1, 45). Dakle Marija je povjerala, pouzdala se u Boga, ušla je svojom voljom u volju Gospodinovu i tako je bila upravo na vrlo izravnom putu, na putu prema raj. Vjerovati, uzdati se u Gospodina, uči u njegovu volju: to je bitni pravac.

Danas ne želimo govoriti o čitavom tom putu vjere, već samo o jednom malom aspektu molitvenog života koji je život doticaja s Bogom, to jest o meditaciji. A što je meditacija? To znači “spominjati se” onoga što nam je Bog učinio i ne zaboraviti mnogih njegovih dobročinstava (usp. Ps 103, 2b). Često vidimo samo negativne stvari; moramo u svojem sjećanju čuvati i pozitivne stvari, darove koje nam je Bog dao, biti pozorni na pozitivne znakove koji dolaze od Boga i spominjati ih se. Dakle, govorimo o jednoj vrsti molitve koja se u kršćanskoj tradiciji naziva “molitva srca”. Mi obično poznajemo molitvu riječima; u toj molitvi naravno moraju biti prisutni i um i srce, ali ono o čemu danas govorimo jest jedna meditacija koja nije razmatranje riječima, već uspostava doticaja našega srca s Božjim srcem. A Marija je tu jedan vrlo realan uzor. Evanđelist Luka, više puta, ponavlja da Marija “u sebi pohranjivše sve te događaje i prebiraše ih u svome srcu” (2, 19; usp. 2, 51b). Onaj koji nešto čuva to ne zaboravlja. Marija je pozorna prema onome što joj je Gospodin rekao i učinio, i razmišlja, to jest dolazi u kontakt s raznim stvarima, produbljuje ih u svome srcu.

Ona koja je, dakle, “povjerala” u Anđelovo navještenje i pristala da se po njoj Vječna riječ Svevišnjega utjelovi, također je prihvatila u svojem srcu divno čudo onoga ljudsko-božanskog rođenja, razmatrala je o tome, zadržavala se u razmišljanju o onome što Bog u njoj izvodi, da bi prihvatila Božju volju o svojem životu te na nju odgovorila. Otajstvo utjelovljenja Sina Božjega i Marijina majčinstva tako je veliko da zahtijeva jedan proces interiorizacije u kojem će se to otajstvo pokušati dublje shvatiti, protumačiti njegovo značenje, shvatiti njegove

posljedice i implikacije. Tako je, iz dana u dan, u tišini običnog života, Marija nastavila pohranjivati u svojem srcu kasnije čudesne događaje kojima je bila svjedokom, sve do krajnje kušnje križa i slave uskrsnuća.

Marija je u punini živjela svoj život, svoje svakidašnje obaveze, svoje poslanje, ali je znala sačuvati u sebi nutarnji prostor za razmišljanje o Božjoj riječi i volji, o onome što se u njoj zbiva, o otajstvima života svoga Sina.

U životu nas upravo guše mnogi poslovi i obaveze, brige i problemi; često čovjek teži tome da mu dan bude potpuno ispunjen tako da nema ni trenutka za zastati u razmišljanju i hraniti svoj duhovni život. Marija nas uči koliko je nužno pronaći u danu trenutke za sabranost u tišini i razmišljati o onome što nas je Gospodin poučio, o tome kako je prisutan i djeluje u našem životu: riječju, uči nas da budemo kadri zastati i razmatrati. Sveti Augustin uspoređuje razmatranje o Božjim otajstvima s blagovanjem hrane i koristi glagol koji se ponavlja u čitavoj kršćanskoj tradiciji: to je glagol “preživati”. Božja otajstva moraju se neprestano razlijevati u našem srcu da nam postanu bliska, da vode naš život, da nas hrane kao što to čini hrana koja nam je nužna za preživljavanje. A sveti Bonaventura, govoreći o riječima Svetog pisma kaže da “ih treba uvijek preživakavati kako bi se gorljivim prijanjanjem duše uzogle usaditi u našem srcu” (Coll. In Hex, izd. Quaracchi 1934., str. 218). Razmatrati znači, dakle, stvarati u sebi stanje sabranosti, nutarnje

šutnje, da bismo razmišljali, asimilirali otajstva naše vjere i ono što Bog izvodi u nama; to možemo činiti na razne načine, primjerice, tako da uzmemo neki kratak ulomak Svetog pisma – isprva će biti lakše koristiti neko od Evanđelja, Djela apostolska ili poslanice, odnosno neki tekst nekog duhovnog autora, a po mogućnosti može se posavjetovati u vezi s tim s ispovjednikom ili duhovnim vođom – čitamo ga i razmišljamo o pročitanom, zadržimo se na njemu, nastojimo ga shvatiti, otvoriti svoj duh onomu što nam Gospodin želi reći i poučiti nas. I sveta krunica je meditacija: ponavljajući Zdravomarije pozvani smo iznova razmišljati i razmatrati o pojedinom otajstvu krunice. Ali možemo se također zaustaviti na nekom snažnom duhovnom iskustvu, na riječima koje su nam se utisnule u pamet tijekom sudjelovanja na nedjeljnoj euharistiji. Vidite, dakle, mnogi su načini da razmišljamo i uspostavimo doticaj s Bogom i približimo se Bogu i, na taj način, budemo na putu prema raj.

Dragi prijatelji, ustrajnost u posvećivanju vremena Bogu od temeljne je važnosti za duhovni rast; sam će nam Gospodin udijeliti dar da uživamo njegova otajstva, njegove riječi, njegovu prisutnost i djelovanje; osjetiti kako je lijepo kad Bog razgovara s nama; dat će nam dublje shvatiti od nas. To, u konačnici, upravo i jest svrha meditacije: predavati se uvijek u Božje ruke s povjerenjem i ljubavlju, sigurni da ćemo samo čineći njegovu volju biti uistinu sretni.

Proslavljena svetkovina Velike Gospe

Svetkovina Velike Gospe ili Uznesenja Blažene Djevice Marije na nebo proslavljena je u Međugorju u ponedjeljak 15. kolovoza, uz veliki broj domaćih i stranih hodočasnika. Tisuće hodočasnika, posebice mladih, pješice su cijele noći pristizale u Međugorje. Ured informacija zabilježio je skupine hodočasnika iz Brazila, Libanona, Austrije, Italije, Njemačke, SAD-a, Irske, Engleske, Francuske, Slovačke, Slovenije, Češke, Španjolske, Poljske, Mađarske, Koreje i Portugala te, naravno, posebno brojne hodočasnike iz BiH i Hrvatske.

Tijekom dana slavljeno je devetnaest sv. Misa, od toga šest na hrvatskom jeziku. Pučku Misu predslavio je župnik fra Petar Vlašić, koji je posebno spomenuo veliki broj mladih koji su već na jutarnjoj Misi, u šest sati, ispunili crkvu i dvorište te u dugačkim

Snimio Stipe Čavar

redovima čekali ispovijed. Večernju sv. Misu u 19 sati, u suslavlju sa šezdeset svećenika, predslavio je fra Ivan Dugandžić.

Svetkovine i nadnevi za kojih se u našoj župi okupljaju velika mnoštva vjernika uvijek podsjetite na prve dane, na ljeto 1981., kad

su uz pjesmu i molitvu stizale kolone pješaka ispunjavajući crkvu i prostor oko nje, a automobili bili parkirani kilometrima kroz župu i izvan nje. Tako je bilo i ove godine – mnogi su svoja vozila morali ostaviti i po nekoliko kilometara od crkve.

Fra Vinko Dragičević proslavio bisernu sv. Misu

Fra Vinko Dragičević je na 8. kolovoza u kapelici groblja Srebrenica proslavio sedamdesetu obljetnicu svećeništva. Premda slavljeno nikad u životu nije bio sklon proslavama, na Misi se okupila njegova rodbina, mještani Mileline te brojni prijatelji. Na Misi je propovijedao njegov bratić fra Mate, a bratić fra Marko na početku misnog slavlja ukratko je iznio slavljeno životopis.

Fra Vinko je rođen 18. rujna 1917. u Miletni, župa Međugorje, od oca Marka i majke Luce rođene Kožul, u obitelji koja je Crkvu darovala brojnim svećeničkim i redovničkim zvanjima. Pučku je školu završio u Međugorju, gimnaziju na Širokom Brijegu, a filozofiju i teologiju u Mostaru. Franjevački habit obukao je 4. srpnja 1935. na Humcu, a za svećenika je zaređen u franjevačkoj crkvi u Mostaru 29. lipnja 1941. Kao svećenik djelovao je u Tomislavgradu, Rasnu te na Kočerinu koncem 2. svjetskog rata. Sa svojim narodom prošao je Križni put i bio zarobljen kod Maribora, i tu ostao u logoru do kraja lipnja 1945. Od početka srpnja do sredine kolovoza prošao je logore i zatvore u Zagrebu, Slavonskom i Bosanskom Brodu te Sarajevu, i nakon toga, 16. kolovoza, prebačen je u zatvor Čelovinu u Mostaru, iz kojega je pušten 31. kolovoza. Nakon toga je kapelan

u Mostaru i upravitelj župe u Nevesinju. Od 1946. do 1949. vjeroučitelj je na Humcu gdje je, „jer kvari mladež“, uhićen i osuđen na tri i pol godine zatvora. Zatvor je izdržavao u Ljubuškom, Mostaru, Zenici i Sarajevu te u više rudnika. U zatvoru su ga mrzili i poštovali – mrzili jer je svjedočio svoju vjeru, po-

Fra Vinko, fra Mate i fra Marko Dragičević

štovali jer je bio neslomljiv. Nakon izdržanog zatvora odlazi za župnika u Glavatičevo, gdje ostaje pet godina. Nakon Glavatičeva odlazi u Blagaj i potom u Klobuk, a nakon toga na Humac, gdje i danas živi. Za svoga župnikovanja, fra Vinko je gradio ili obnavljao crkve i župne kuće, kapelice, vjeronaučne dvorane, uređivao vrtove...

Pozdravljajući misare, fra Vinko je, između ostaloga, rekao: „Draga braćo i sestre, hvala vam što ste se okupili na ovom misnom slavlju. S Isusom nije jednostavno putovati, ali isplati se! Svi imamo mana, ljudskih slabosti i grijeha. U našem narodu posebno je velik grijeh psovka i ogovaranje, tračanje. Pozivam vas da svatko izbaciti barem jednu manu iz svoga života, iz svoje duše i da napravi mjesto Isusu. I s Isusom će biti bolje, makar bilo i na križu. Ne zaboravimo da je pobjednik na križu, i on je došao otkupiti svakoga čovjeka.“

Slavljenik je više puta svjedočio da godine 1981., kad se pronijela vijest o Gospinim ukazanjima, nije imao dvojbi u njihovu vjerdostojnost. Deset je godina s fra Stankom Vasiljom, fra Lukom Sušcom i fra Jankom Bubalom svakodnevno dolazio u Međugorje ispovijedati te i zbog toga trpio ispitivanja milicije koja je htjela zaustaviti međugorske događaje.

Beatifikacija Drinskih mučenica

Slavlje proglašenja blaženim Drinskih mučenica, pet sestara Družbe kćeri Božje ljubavi, bit će u **subotu 24. rujna 2011. u Sarajevu**. Euharistijsko slavlje beatifikacije u **Olimpijskoj dvorani Zetra, s početkom u 11 sati**, predvodit će Papin izaslanik, kardinal Angelo Amato, prefekt Kongregacije za proglašenje svetih.

Pet sestara Družbe kćeri Božje ljubavi, po jedna Hrvatica, Austrijanka, Mađarica i dvije Slovenke: Jula, Berchmana, Bernadeta, Krizina i Antonija, koje su požrtvovno njegovale bolesnike, velikodušno dijelile kruh djeci državnog Dječjeg doma na Palama ne razlikujući ih po vjeri i naciji te pomagale siromahe i prosjake koji su im dolazili s Romanije, četnici su 11. prosinca 1941. nasilno odveli iz Pala u pravcu Goražda, a put po snijegu trajao je četiri dana. U večernjim satima 15. prosinca u njihovu su prostoriju u vojarni u Goraždu na drugom katu provalili pijani četnici s nečistim namjerama pa su četiri sestre iskočile kroz prozor, nakon čega su ih usmrtili noževima i bacili u Drinu. S. Berchmana, koja po snijegu nije izdržala cijeli put do Goražda, ubijena je najvjerojatnije 23. prosinca u Sjetlini.

Statistike za srpanj 2011.

Broj podijeljenih sv. pričesti: 204.500.
Broj svećenika koncelebranata: 5783 (185 dnevno).

Sjemeništarci iz Rumunjske na 22. Mladifestu

Među brojnim hodočasničkim skupinama mladih na Mladifestu, susreli smo i skupinu franjevačkih sjemeništaraca iz grada Romana u Rumunjskoj. Doveo ih je podrektor sjemeništa Bacio Martin, koji je 2010. nekoliko puta hodočastio Kraljici Mira. U sjemeništu u Romanu nalazi se dvjesto sjemeništaraca, a u Međugorje ih je

došlo četrdeset pet. Podrektor kaže da mu je velika želja jednom ih dovesti sve skupa.

U sjemeništu se, koliko dopuštaju uvjeti, živi međugorski molitveni program – molitva krunice, klanjanje, razmatranje Gospinih poruka... Inače, sjemenište je u Romanu, od Međugorja udaljenom 1500 km, osnovano 1910. godine.

Misa na Križevcu

Proslava Uzvišenja svetog Križa na Križevcu je prvi put održana 1934. godine, otkada se svake godine sv. Misa na tom brdu slavi u prvu nedjelju poslije Male Gospe. Naime, nakon što su župljani, na čelu sa župnikom fra Bernardinom Smoljanom, u Svetoj jubilarnoj godini 1933. podigli križ, koji je blagoslovljen 16. ožujka 1934., mjesni biskup fra Alojzije Mišić dao je da se na Križevcu svake godine slavi sv. Misa i to u prvu nedjelju poslije Male Gospe.

Otada je Križevac postao mjestom hodočašća ponajprije župljana, i to posebice u Velikom tjednu i početkom rujna.

Od godine 1981. Križevac je brdo koje okuplja hodočasnike iz cijeloga svijeta, pa se na sv. Misi okupi i po više desetaka tisuća vjernika. No, Križevac ni jedan dan u godini nije bez molitelja: danju i noću ljudi mole Križni put i zahvaljuju za milosti koje su ovdje primili.

Ove godine, 11. rujna, Misa će početi u 11 sati.

Zamoljavamo vjernike da se na vrijeme zapute, jer zbog mnoštva nazočnih treba nešto više vremena da se dođe do vrha.

Blagoslov momaka

U subotu, 20. kolovoza u zajednici Milosrdog Oca upriličena je svečanost na kojoj je petero momaka primilo blagoslov za uspješno završen program. Sveto misno slavlje, uz koncelebraciju fra Marinka Šakote, fra Jozefa Pavlekovića i fra Ivana Dugandžića, predvodio je upravitelj Zajednice fra Svetozar Kraljević koji je u propovijedi kazao tako u Međugorju svakodnevno imamo dokaz da je obraćenje moguće.

“Zajednica Milosrdnog Oca je mjesto koje nudi to obraćenje, a to potvrđuje današnji blagoslov i petero momaka koji ga primaju. Život koji momci vode u Zajednici preporučio bih svakomu od nas. Što god

činimo, ostavljamo tragove; ne možemo u svome životu ne ostaviti traga. Patnje će uvijek biti, samo što patnja naših momaka i hodočasnika koji dolaze u Međugorje ima smisla. Treba izbjegavati patnje koje donose nesreću i prokletstvo, a prihvaćati patnje Marijine, patnje ljubavi, koje otkupljuju i posvećuju. Dragi momci, drage obitelji, kad vam bude teško, uvijek se preporučite Bogu, jer će nas on izbaviti i otkupiti.”

Momci i njihove obitelji zahvalili su voditeljima Zajednice na pruženoj podršci te obećali da će preuzeti dužnosti odgovornih vjernika i građana. Nakon misnog slavlja, program je nastavljen susretom roditelja i zajedničkim ručkom.

Međunarodni košarkaški kamp “Međugorje 2011.”

Od 21. do 27. srpnja 2011., u dvorani sv. Josipa održan je Međunarodni košarkaški kamp „Međugorje 2011.“. Kamp je otvorio načelnik Općine Čitluk Ivo Jerkić, koji je, između ostalog, kazao: „Poznavatelji broćanske košarke i sporta s ponosom će se sjetiti zlatnih trenutaka 90-ih godina kad je upravo u Brotnju ponovno ‘rođena’ košarka u Hercegovini.“ U ime domaćina nazočnima se obratio ravnatelj Majčina sela fra Svetozar Kraljević, koji je kazao kako Međugorje zaslužuje ovakav događaj. „Bog na ovome mjestu čini čudesa, a na nama svima je da ta čudesa prepoznamo. Učenjem, radom i sportom svatko od nas može izvući iz sebe ono najbolje i u potpunosti se ostvariti“, kazao je fra Svetozar. Jedan od inicijatora ovoga događaja je i fra Danko Perutina, koji je, pozdravljajući nazočne, istaknuo

značenje bavljenja sportom, koji nas uči žrtvi, ljubavi i prijateljstvu.

Na kampu su, kao demonstratori, gostovali košarkaši Zoran Planinić, Franjo Bubalo, Andrija Stipanović i Josip Sobin.

Ljetni mozaik

Kao i u svakoj obitelji, i u Majčinu selu ljeti nastupa jedan lagani životni tempo. Možda je svagdanjih aktivnosti manje, ali intenzitet onih izvanrednih, rekreirajućih, svakako je veći.

Naša djeca iz sedme i šeste kuće bili su na ljetovanju gosti Dječjeg doma „Maestral“ iz Splita i Kaštela. Djeca iz drugih kuća također su u svojim terminima od po tjedan dana išla na more. Od 17. do 27. srpnja, u dvorani sv. Josipa održan je Međunarodni košarkaški kamp „Međugorje 2011.“, na kojem je sudjelovalo oko 70 dječaka i djevojčica. S njima su radili vrhunski košarkaški stručnjaci predvođeni splitskim trenerom Perom Vučićem.

Grupa od dvadesetak mladih Španjolaca i Amerikanca volontirala je u Zajednici Milosrdni Otac. Pomagali su momcima oko izrade suvenira, a zauzvrat su molili i objedovali s njima.

Početak kolovoza u Majčinu selu bilo je vrlo živo: Dvorana sv. Josipa primila je na spavanje grupicu od 10-ak mladih iz Bjelovarsko-bilogorske županije koji su biciklima stigli na „Mladifest“. Također su u njoj tijekom Mladifesta boravili mladi iz riječke i drinovačke Frame. I ove su godine za vrijeme Mladifesta gosti sedme kuće i tete Blagice bila djeca iz Dječjeg doma „Maestral“, za koje je ovaj posjet postao središnjim događajem godine. Svjedočanstvo na Mladifestu o životu i radu Sela dala su i naša djeca u govoru i pjesmi, te momci iz Zajednice.

U Vrtu je postavljen oltar sv. Franji kako bi hodočasnike podsjećao da će „samo maleni i čisti srcem“ – poput sv. Franje – „Boga gledati“.

I bilo je mnogo posjeta hodočasnika, posjetitelja, kumova, dobročinitelja... za koje se nadamo da će im ono što su iskusili u Majčinu selu pomoći konkretnije živjeti svoju vjeru i Gospine poruke.

Tri razine čitanja

Međugorski vidioci tvrde da je u jednom ukazanju Gospa plačući rekla: „Zaboravili ste Bibliju“! Listajmo zajedno Stari i Novi zavjet kako bismo upoznali Oca, Sina i Duha Svetoga.

Lidija Paris

Knjiga Postanka (u poglavljima 25 do 35) govori o Izakovu sinu Jakovu čije se ime može tumačiti na tri načina: „onaj koji je držao petu svoga brata blizanca“, „onaj koji je potisnuo svoga brata“, ali i „onaj koga Bog čuva“.

Jakov je mlađi od dvojice blizanaca. Ezav je bio „vješt lovac, čovjek pustare“, a Jakov je bio „krotak i boravio je u šatorima“ (Post 25,27). Još za vrijeme njezine trudnoće, Bog je objavio njegovoj majci Rebeci da će stariji služiti mlađemu (Post 25,23). Pravo prvorodstva Jakov je dobio za tanjur leće, kad mu je brat bio tako gladan da mu je bilo stalo samo do hrane. „Što će mi prvorodstvo!“, rekao je Ezav (Post 25,32). „Jeo je i pio, onda se digao i otišao. I tako Ezav pogazi svoje prvorodstvo“ (Post 25,34). Kad je Izak na samrti osjetio da je došlo vrijeme da dadne posljednji blagoslov svom starijem sinu, blagoslov kojim ga postavlja za vođu cijeloga plemena, umjesto Ezava blagoslov je primio Jakov i to lukavstvom, uz pomoć majke Rebeke (Post 27). Od tog je časa Ezav počeo razmišljati kako da se osveti Jakovu.

Zato se Jakov udaljio, godinama boravio u tuđini, tamo se oženio Leom i Rahelom, postao otac brojnih sinova i vrlo imućan. Tada se poželio ponovno susresti sa svojim bratom, ali se bojao susreta s Ezavom, strahovao je zbog moguće bratove osvete. Zato mu šalje svoje ljude s preobilnim i bogatim darovima... pred sobom šalje sve svoje blago, žene, djecu, sve što ima. On ostaje iza njih, sam. Poglavlje 32,23-33 kaže: „*One noći... Jakov prijeđe Jabok i ostane sam. I netko se rvaao s njim dok nije zora svanula. Vidjevši da ga ne može svladati, ugame mu bedro pri zglobu, tako da se Jakovu kuk iščaošio dok su se rvali. Potom reče: “Pusti me jer zora svičel!” Ali Jakov odgovori: “Ne ću te pustiti dok me ne blagosloviš.” Nato ga onaj zapita: “Kako ti je ime?” Odgovori: “Jakov.” Onaj reče: “Više se ne ćeš zvati Jakov nego Izrael, jer si se hrabro borio i s Bogom i s ljudima i nadvladao si.” ... I tu ga blagoslovi...*“

Bibliju možemo čitati na tri razine.

Prva razina razumijevanja je doslovna. Govori o nekim činjenicama. Prirodne znanosti mogu pretpostaviti da su Ezav i Jakov bili dvojajčani blizanci, budući da su tako

različiti. Društvene znanosti mogu ispitati postoji li potok Jabok i gdje se nalazi.

Druga razina čitanja daje nam teološko značenje. Njega daje biblijska teologija, daje ga Crkva po Duhu Svetomu. Primjer za to nalazimo već u Djelima apostolskim i u poslanicama gdje apostoli daju tumačenje nekih starozavjetnih tekstova. U poslanici Rimljanima 9,6-13 Pavao tumači značenje izabranja Jakova, a ne Ezava: djeca obećanja računaju se u potomstvo... ne po djelima, nego po onome tko poziva...

Treća razina je mističko, duhovno značenje. Njega svatko osobno dobiva po molitvi. Ako je Duh Božji doista na djelu, mističko shvaćanje ne može biti u sukobu s povijesnim i teološkim.

Pravo prvorodstva Jakov je od brata kupio za tanjur leće. Očev blagoslov dobio je lukavstvom, uz pomoć majke... ali Božji blagoslov? Njega je dobio u samoći, kroz tešku duhovnu borbu u kojoj je spoznao tko je Bog i tko je on sam. Susret s Bogom na njemu je ostavio trag koji će ga uvijek podsjećati na to da je slab, da je šepav, da – iako je sposobniji od drugih – ne smije računati samo na svoje snage, nego se može i mora osloniti na Boga. Bog je s njim, na njemu počiva Božji blagoslov. Tek nakon ovoga iskustva Jakov može preuzeti ulogu koju mu je Bog od početka namijenio: da bude Izrael, vođa plemena i budućega naroda.

Božja je riječ uvijek dobra, radosna vijest. „Molite, da se vaše srce otvori i bude osjetljivo za Božju riječ“ (25. studenog 1997.), da osjeti „glad za Božjom riječju“ (25. siječnja 1997.).

Ovi tekstovi žele biti poticaj na čitanje Knjige nad knjigama. Bit će vam od istinske duhovne koristi samo ako budete prigrlili Bibliju i uronili u odlomke koji su ovdje navedeni, ako budete tražili dublje i dalje, i ako budete provodili mnogo, mnogo više vremena s Biblijom nego s ovim skromnim predložkom koji držite u ruci. Božja je riječ živa i djelotvorna (Heb 4,12). Ako se izložimo njezinu djelovanju, ona u sebi, sama po sebi, ima snagu mijenjati nas.

Snimila Lidija Paris

► *Nastavak sa 7. str.*

jednima i tako barem donekle ublažiti razlike između njih i bogatih. Tim se na svoj način uspostavlja oblik mira koji je danas posebno ugrožen golemim razlikama bogatih i siromašnih (Sjever i Jug).

Prema tome, iz Gospinih poruka jasno proizlazi da je mir najveće dobro a da su vjera, obraćenje, molitva i post jedini uvjeti kako se on može ostvariti.

Ovdje sam počela sa ovom župom i pozvala čitavi svijet

Da, Gospa je 24. lipnja 1981. godine ovdje, u Međugorju, uporno i ustrajno cijeli svijet počela pozivati na molitvu, na obraćenje i na post. I to čini sve do danas! Taj dugi vremenski raspon – trideset godina – za mene je pravo međugorsko čudo. Vragovi i sotone digli su se protiv međugorskog čuda i nisu ga uspjeli oboriti niti nakon trideset godina (usp. Otk 12).

U Međugorju se u Duhu Svetomu okuplja Crkva, narod Božji sabran iz svih naroda i iz svih jezika svijeta. Tu Crkva hodočasnica, koračajući između progona svijeta i utjeha Božjih, naviješta križ i smrt Gospodnju dok on ne dođe. Međugorje je postalo „mistagoška lekcija. Međugorje je mjesto otvoreno za svakoga... Ja se upravo radujem kad vidim da maleni dolaze u Međugorje, da se tu pridružuju, da im se vraća nada u život, da se uzdignute glave vraćaju kući... To su za mene plodovi Duha, koji je bez obzira na ukazanja, Bogu hvala, posvuda prisutan, jer gdje god Duh djeluje, tu je Crkva nazočna, jer Božja je nakana podizati čovjeka“ (P. Zulehner).

U Međugorju se propovijeda na posve jednostavan način. Naglasak je na *obraćenju* kao putu prema *miru, na molitvi, postu, praštanju i vršenju djela ljubavi*. Te i ostale Gospine poruke počivaju na onoj jednoj, zapisanoj u Ivanovu Evanđelju: „Što god vam rekne, učinite!“ (Iv 2, 5).

Međugorski hodočasnici na povratku u svoje zajednice *ne ostaju pasivni*. Oni najprije svojim životom nastoje živjeti poruke i Evanđelje i aktivnije sudjelovati u životu mjesne Crkve. A onda, oni pričaju, svjedoče što su u Međugorju doživjeli.

Učinak Gospinih ukazanja u današnjem svijetu teško je ocijeniti. Jedno je ipak sigurno: što se pastiri Crkve često ne usuđuju spomenuti, Duh Sveti čini preko Marijinih ukazanja i njezinih poruka svijetu. Svijet malenih razumije i prihvaća Marijin govor. Biblijska vjera i biblijska iskustva ponovno postaju prisutnima i živima. Bog po Mariji izvodi obnovu Crkve i svijeta.

Gospa nas poziva da budemo njezine ispružene ruke

Jelena i Marijana Vasilj, uskoro nakon ukazanja Kraljice Mira šesteroma vidjelaca iz Bijakovića, dobile su dar nutarnjeg govora. Gospa je od njih tražila da osnuju molitvenu skupinu, što su i učinile. Molitvena skupina djelovala je osam godina. Jelena, s kojom smo razgovarali uoči tridesete obljetnice ukazanja, diplomirala je teologiju, udana je i majka je četvero djece. Živi i radi u Rimu.

Priredio Krešo Šego

Jelena, opišite nam ljeto 1981. Kako ste doživjeli vijest o ukazanjima?

Sjećanje na prve dane ukazanja još uvijek je živo, premda sam tada bila devetogodišnja djevojčica. Mислеći na te velike dane, u svojoj nutriini još uvijek osjećam veliku radost i uzbuđenje. Bila je to za mene najljepša vijest koju sam primila u životu. Možda je to bilo zbog ljubavi koja se u obitelji i našem mjestu kroz generacije gajila prema vjeri. Još uvijek je u meni duboko ostalo nutarnje poštovanje koje su mi prenijeli roditelji te baka i djed prema najsvetijim tajnama. Tako i u onom trenutku, kad sam čula tu blagu vijest – a još

uvijek se sjećam mjesta gdje sam se nalazila toga 25. lipnja 1981. – srce mi se uistinu napunilo neizmjernom srećom i počela sam skakutati od radosti.

Jeste li poznavali vidiocice iz Podbrda, odnosno jeste li se s nekim od njih družili?

Mlađa sam od vidjelaca i ne sjećam ih se prije ukazanja. Godinu sam dana mlađa od Jakova. Nisam sigurna da sam ga do tada viđala u školi. Živjeli smo u dva sela, tako da nismo imali mnogo prilika susretati se.

Uskoro Vi i Marijana dobivate dar nutarnjeg govora. Kako se to dogodilo i kako ste prepoznali da je riječ o Gospi a ne o pričimbi, možda pod utjecajem drugih vidjelaca?

Utjecaj vidjelaca sigurno je bio velik. Kao i mnogi drugi osjećam veliku zahvalnost prema vidiocima. Držim da je ono što im se dogodilo našlo odjeka u mojoj nutriini. Naravno, moguće je i umišljati jer su sva naša duhovna iskustva istodobno i ljudska iskustva koja mogu ovisiti o našoj psihologiji, ali bi pretjerana opreznost mogla isključiti mogućnost duhovnih karizmi. Zato je uvijek dobro prepustiti se duhovnom vodstvu za takva pitanja. Ja sam imala taj blagoslov sreći duhovnike koji su me mogli voditi. I danas je za mene duhovno vodstvo ključno za rast u nutarnjem životu.

Jeste li tada išta znali o daru nutarnjeg govora i, uopće, o ukazanjima Blažene Djevice Marije?

Moram priznati da je vjera u mojoj obitelji bila jaka, ali sam bila premala da razumijem neke stvari, pogotovo nutarnji govor. Djed je često pričao o svecima i svećenicima, o svome putovanju u Rim i divnim crkvama u gradu u kojem danas živim. Imali smo i dvije časne sestre u obitelji, sestre Helenu i Marinku Vasilj. Dobro se sjećam knjiga i molitvenika koji su duhovno oplemenjivali naš dom.

Vama je Gospa govorila, čuli ste njezin glas. Jeste li vidjeli Gospu i jeste li je Vi nešto pitali ili je samo ona govorila a Vi ste slušali?

Najviše sam slušala.

Što se nakon toga dara mijenja u Vašem životu, mislim na opće ponašanje, na molitveni život, život u obitelji?

Život se, naravno, mijenjao. U onom trenutku mi je izgledalo kao da sam se popela na goru Tabor ali me Gospa nije tamo ostavila. Kao i svi drugi, i vidioci i ljudi, kroz svakidašnji život učim se moliti i u trpljenju se uzdati u Gospodina.

Gospa Vam je davala savjete. O čemu je riječ? Mislim i na molitve koje Vam je izravno dala?

Gospa nas je kao molitvenu skupinu najviše učila moliti srcem, to jest njoj pripadati i njoj se potpuno predavati. Također nas je učila slušati i osluškivati Božju prisutnost u molitvi i kroz cijeli dan. Potom nas je učila ljubiti druge i darivati se kroz svoj poziv.

Je li dar koji ste imali bio namijenjen samo vama dvjema koje ste primile dar

Trebamo, stoga, zajedeno moliti i jedni druge poticati da ne bismo upali u napast i izgubili vjeru u blago koje na nas izliva Kraljica Mira. Dužnost nam je cijelom svijetu to svjedočiti, Gospa želi i poziva nas da budemo njezine ispružene ruke.

nutarnjega govora ili svim vjernicima, svim ljudima?

Pa svi smo mi jedni za druge dar. Nisam time previše opterećena. Kad vidim da se pruža prilika da drugima svjedočim, nastojim biti na raspolaganju. Volim ljude i njihovo dobro i idem prema njima ne s nekom obvezom nego s ljubavlju jer za mene su ljubav i darivanje jedini smisao života.

Koliko ste dugo imali dar nutarnjeg govora i je li on prestao onako, sam od sebe, ili Vam je Gospa kazala da se više ne će ukazivati na taj način?

Dar je bio usko vezan za molitvenu skupinu, koja je trajala osam godina, premda i danas osjećam da mi je Gospodin blizu na različite načine. On nas nikada ne napušta, govori nam preko Biblije i Crkve, preko ljudi ili događaja. Ako molimo, to postaje jasnije.

Koliko je sve što ste s Gospom na taj način doživjeli utjecalo na Vašu buduću, mislim i sadašnju život?

To duboko iskustvo je temelj za moj duhovni

i svakidašnji život. Naš papa, Benedikt XVI., kaže da je vjera odnos s Bogom. Dugo sam studirala teologiju, a najviše živim iz tog nutarnjeg susreta. To utječe na sve. I moja ljubav prema djeci, mužu, prijateljima i neprijateljima nosi u sebi ono što nas je Gospa učila a to je da je Božja ljubav odgovor na sve i da je molitva svemoguća.

Navršava se trideset godina od prvog Gospina ukazanja. Gdje smo danas, a gdje smo bili tada, prije tri desetljeća, mislim na vjerski život i promjenu srca koju Gospa od nas očekuje?

Duhovni život u Međugorju je kao i život svakog čovjeka – ima svoj rast i padove. Trebamo se boriti da ne zaboravimo blago koje smo primili. Hvala Bogu da je Međugorje puno molitelja tako da se vatra ne može ugasiti. Gospa je tu i ona nas čuva i okuplja. Trebamo, stoga, zajedeno moliti i jedni druge poticati da ne bismo upali u napast i izgubili vjeru u blago koje na nas izliva Kraljica Mira. Dužnost nam je cijelom svijetu to svjedočiti, Gospa želi i poziva nas da budemo njezine ispružene ruke.

U službi života

Osmog rujna 2011. navršava se petnaest godina službenog djelovanja Ustanove za predškolski odgoj i socijalnu skrb Majčino selo Bijakovići-Međugorje. Selo je mnogima postalo dom, majka i učiteljica, u čemu su pomogli mnogi ljudi dobra srca iz cijeloga svijeta.

Paula Tomić

Riječ je o pravom, velikom selu s mnogo kuća, vrtova i igrališta, u kojem se odvijaju brojne aktivnosti, a sve to pripada Hercegovačkoj franjevačkoj provinciji Uznesenja Blažene Djevice Marije. Uz civilne djelatnike, u nje-mu rade i časne sestre franjevke. Za rad Majčina sela danas je najodgovorniji fra Svetozar Kraljević, ofm.

Mještani se još uvijek veoma dobro sjećaju prostora na kojemu se Majčino selo danas nalazi: sve je zauzimao kamenjar i neprohodna drača. Početkom devedesetih godina dogodio se rat, mnogo patnje, smrti, uništavanja... I dogodio se jedan čovjek, franjevac, koji je cijeli svoj život posvetio borbi za život! Taj čovjek, duboko ispunjen Gospinom majčinskom ljubavlju, bio je FRA SLAVKO BARBARIĆ. Fra Slavko piše: *Kad čovjek zna da ga netko ljubi, i to bezuvjetnom ljubavlju, onda on mora dobiti snagu i početi ljubiti druge ljubavlju koja stvara uvjete za život,*

boreći se protiv uništenja i smrti. To je ona ljubav koja danas svijetu upravo nedostaje. Tamo, naime, gdje zakaže majčinska ljubav, tamo rastu nasilje i duh uništavanja.

Smještaj ratne siročadi

Fra Slavko se usprotivio duhu rata i uništavanja, a znao je da se to najbolje čini ustrajnom borbom za ljubav, za život i za obitelj. Počeo je tako što je primio nekolicinu djece – ratne siročadi i pobrinuo se za njihov smještaj. Za njihove potrebe, uz pomoć svojih prijatelja hodočasnika, dobročinitelja i ljudi velikog srca, uspio je sagraditi sedam obiteljskih kuća u kojima danas živi pedesetak, do dolaska u Selo socijalno zapuštene i ugrožene djece.

Svako od djece, na neki način, obilježio je ili rat ili siromaštvo ili nered i uništenje. U Majčinu selu uče se živjeti u miru, zajedništvu i povjerenju. Uče se primati ljubav, kako bi jednoga dana, kao samostalne osobe, mogli živjeti svoj život u darivanju drugima.

Velika, sržna poruka Majčina sela i njegovih štitičenika današnjem svijetu i ljudima jest da se ne boje zajedništva i odgovornosti koju traži odluka za obitelj i djecu. I Gospa nas u svojim porukama potiče da obnovimo obiteljske susrete i obiteljsku molitvu.

Fra Slavkova želja bila je da *Majčino selo bude kao jedan kutak u kojem svaki život ima prigodu. Jer poruka mira – kaže fra Slavko – je poruka da se zauzimamo za život. Gdje toga nema, ne može biti ni mira* (izvještaj o radu Majčina sela, 2. listopada 1996.). Tako je njegovo geslo SLUŽITI ŽIVOTU postalo cilj svih u Majčinu selu!

Milosrdni Otac i Majka Krispina

Ali fra Slavko nije stao samo na Majčinu selu odnosno skrbi za djecu. On je dobro razumio kako cilj našega neprijatelja (sotone) nije da nas učini opakima nego pasivnima i da zlo napreduje upravo zato što ljudi ne čine ništa! Stoga je, ŽIVEĆI Gospine poruke, nastavio i svoju borbu za život!

Primio je mladiće koji su imali probleme povezane s raznim ovisnostima i organizirao ih u Zajednicu „Milosrdni Otac“. Danas sedamdesetak mladića na svom putu ozdravljenja i obraćenja živi u tri kuće Zajednice: u Bijakovićima, Kiseljaku i Starom Trgu ob Kolpi u Sloveniji.

Osigurao je i prihvata žena s različitim potrebama: bilo djevojaka-trudnica, samohranih majki ili žena koje trpe nasilje u obitelji. One su danas u Zajednici „Majka Krispina“.

Svaka ljudska priča – priča djece i odraslih koji su u Majčinu selu, Milosrdnom Ocu i Majci Krispini pronašli svoj dom i prigodu da pođu novim životnim smjerom – svjedočanstvo je o snazi ljubavi i mira. Ljubavi i mira koji nam dolaze iz Srca Isusova i Srca Marijina. Oni koji su se, na početku života, u jednom trenutku našli pred zidom, danas su odrasli, neki s već osnovanim obiteljima, neki na fakultetima, neki na radnom

mjestu... Djeca iz Majčina sela u svojoj likovnoj radionici te u Vrtu sv. Franje imaju prigodu za stvaranje, rad, međusobno druženje i druženje s prirodom i životinjama. To je i bila fra Slavkova želja jer je on, uz svoje svećeništvo, znanje teologije i otvorenost za Božji život, bio i dobar pedagog, psiholog i poznavatelj čovjeka u svim njegovim potrebama. Znao je za važnost dodira, kontakta, komunikacije, dijaloga, međuljudskih odnosa... i znao je da se sve u životu mora naučiti. Pa tako i to! Ta prva škola ljubavi, prva škola života događa se u obitelji: iz odnosa s majkom, iz odnosa s ocem, a djeca se hrane onim što struji u dušama i srcima njihovih roditelja.

Upravo djeca iz Majčina sela mogu zorno posvjedočiti koliko im nedostaje majčinska

Svaka ljudska priča – priča djece i odraslih koji su u Majčinu selu, Milosrdnom Ocu i Majci Krispini pronašli svoj dom i prigodu da pođu novim životnim smjerom – svjedočanstvo je o snazi ljubavi i mira koji nam dolaze iz Srca Isusova i Srca Marijina. Oni koji su se, na početku života, u jednom trenutku našli pred zidom, danas su odrasli, neki s već osnovanim obiteljima, neki na fakultetima, neki na radnom mjestu...

i očinska ljubav i nazočnost, koliko su siromašniji jer nisu imali obiteljsko zajedništvo.

Poruka Majčina sela

Velika, sržna poruka Majčina sela i njegovih štitičenika današnjem svijetu i ljudima jest da se ne boje zajedništva i odgovornosti koju traži odluka za obitelj i djecu. I Gospa nas u svojim porukama potiče da obnovimo obiteljske susrete i obiteljsku molitvu. Gospa, Majka, zna da je naša sreća u zajedništvu, a zadatak prave, Božje obitelji je da nas odgoji za zajedništvo.

Svi smo stvoreni da bismo se darovali drugima. Darivanje traži ljubav, ljubav traži žrtvu... ali to je jedini put za svetost!

U svijetu u kojem životni odnosi i komunikacija postaju sve više umjetni (virtualni), vidimo kako su ljudi, posebno mladi, sve usamljeniji. Molimo se za nas i molimo se za sve ljude da nas Gospina majčinska ljubav ispuni, izliječi naše usamljenosti i otvori za zajedništvo s prirodom, jednih s drugima, i s našim Stvoriteljem!

► Nastavak s 5. str.

o boravku Božjemu među nama. Marija je otvorila Gospodinu svoju dušu i srce, i zato je proslavljena zauvijek u nebesima. Ona pokazuje put života, kako postati sretni i blaženi na putu blaženstva kojim je ona išla.

Treba nam čvrsta vjera

Blažena ti koja si povjerovala. Prvi i odlučni korak da bi čovjek postao mjestom Božjega boravišta te postigao blaženu sreću jest **vjera, vjerovanje, vjerovati: vjera u Boga, Boga koji se objavljuje u Isusu Kristu te koji nam se obraća u riječima Svetoga pisma.** Vjerovati ne znači dodavati stanovitom mišljenju novo mišljenje. Osvjedočenje, vjera kako Bog jest, kako Bog opstoji, nije informacija poput drugih. Za toliko informacija uopće nije važno jesu li lažne ili istinite, ništa ne mijenjaju u našem životu. Ali ako Boga nema, ako Bog ne opstoji, život je prazan, budućnost jest besmislena. Odatle danas toliko depresije u svijetu. Ali ako Boga ima, onda se sve mijenja, onda se mijenja predznak kao u matematici! Onda je život svjetlo, budućnost osmišljena, imamo orijentacijske točke kako živjeti. Vjera je temeljna orijentacija našega života. Vjerovati znači: Vjerujem da si ti Bog moj, vjerujem da si u Isusu Kristu Sinu među nama naznačen. To daje životu orijentaciju, pruža mogućnost povezivanja s Bogom, sjedinjenja s njime, pronalaska mjesta gdje mogu živjeti te načina kako živjeti. Vjerovati znači ne samo imati stanovitvi svjetonazor, način mišljenja, imati neku ideju, nego je vjera način na koji ja živim, djelujem. **Iz vjerovanja slijedi življenje!** Tko se ne trudi živjeti ono što vjeruje, prema onome što mu vjera govori, doskora će početi misliti onako kako živi i kamo ga njegove strasti i požude vode. Bez jasna pristanka i konkretna života vjera je prazna i nema odjeka u životu!

Odsad će me zvati blaženom svi naraštaji! – To znači da je budućnost te sve ono što je ispred nas u Božjim rukama. Bog je onaj koji pobjeđuje. Ne pobjeđuje apokaliptički Zmaj, kao utjelovljenje bogohulnih sila ovoga svijeta. Čini se da su one nepobjedive, međutim, Marija nam veli da su pobjedive. Žena je snažnija jer je Bog jači. Bog je ranjiv, ali Bog je ljubav, i ljubav je uvijek ranjiva. Međutim, on ima budućnost u svojoj ruci. Stajati na strani Božjoj znači stajati na strani mira, budućnosti! Marija na nebo uznesena pobjeđuje, ne s mačem u ruci, nego s mačem u srcu!

Iskrena vjera živi od mrvica

fra Mario Knežević

U misnome slavlju kličemo vapaj rimskoga stotnika koji je kao vapaj za izlječenjem svoga sluga iznio pred Isusom: „Gospodine, nisam dostojan da udeš pod krov moj, nego samo reci riječ i ozdravit će duša moja“ (Mt 8,8). Snažnu vjeru izrekao je pogani koji je shvatio pred kim stoji i komu upućuje vapaj. I česte su epizode u kojima iskrenu vjeru očituju oni koji su prozivani poganima i koji su stajali na duhovnim rubovima tadašnjega društva. Isus se s takvima rado susretao. Uostalom, sam kaže, došao je izgubljenim ovčama doma Izraelova. Tko su ti izgubljeni? Zapravo svi koji se nisu u Bogu pronašli, svi koji kucaju na razna vrata ne bi li našli smisao života. Utješno je zamjetiti kako Isus nikoga ne svrstava u već predodređene, definirane skupine. Za nj ne postoje staleške, običajne niti bilo koje druge podjele među ljudima. On osobu promatra osobno; za nj ne postoje kolektivna vjera i svijest. Premda se Isus gotovo neprestance nalazi okružen masama, on masu ne doživljava kao subjekt. On doživljava čovjeka pojedinca koji pravi iskorak iz toga mnoštva koje, potaknuto kolektivnim zanosom, nešto traži, kliče, odobrava ili negoduje. Isus nalazi način da i u najvećoj stisci ostvari osobne, prisne susrete s ljudima u različitim potrebama. To fascinira.

Često mi je na umu ona vjerna Kanaanka koja se uspjela približiti Isusu i uputiti mu svoju molbu. Ona mu dolazi s takvom vjerom da je nitko i ništa ne može zaustaviti. Kad izabereš put do Boga, ljudske prepreke tada su uistinu beznačajne. Ta žena, kojoj su i zakon i običaj priječili susrete s pripadnicima židovskoga naroda, nije marila za tradiciju niti joj je bilo bitno što će drugi misliti o njoj. Kanaanka Isusu, koji je s apostolima bio na putu u krajeve tirske i sidonske, kazuje bolnu činjenicu da joj je kći opsjednuta. Isus u prvi mah kao da ne mari za njezin vapaj pa su ga čak i apostoli molili da je usliša. Zašto je Isus tako, na prvi pogled bešćutno, postupio? Očito je htio staviti Kanaanku na kušnju vjere i ustrajnosti u vapaju. Htio je da ga njezina vjera gotovo prisili na činjenje čuda. Ta šutnja Isusova je prilika da čovjek u nadi čekanja i čežnje progovori vjerom. Isusova šutnja bila je toliko plodonosna za ovu ženu, da je stekla toliku krjepost poniznosti te sebe svela na psa koji živi od mrvica s gospodareva stola. Tako, poput gorušičina zrna, imamo potvrdu da ne postoje male stvari, nego samo veličina vjere kojoj ništa nije nemoguće. Tu logiku vjere treba prepoznavati i bit ćemo oslobođeni potrebe za tzv. velikim stvarima, jer, reče Isus, tko je vjeran u najmanjem i u najvećem će biti.

Iz Pisma svete Klare blaženoj Janji Praškoj

Gaji siromaštvo, poniznost i ljubav Kristovu

Ove godine sestre klarise, drugi franjevački red što ga je utemeljio sveti Franjo, slave osamstotu obljetnicu svoga osnutka. Kao i prvi red tako je i drugi osnovan u crkvi Svete Marije od Anđela – Porcijunkuli, za jednostavnoga obreda, kad je Franjo prihvatio uglednu asišku plemkinju, primio njezine zavjete i smjestio je u crkvi Svetoga Damjana u Asizu, gdje je s ostalim sestrama živjela pokorničkim životom do svoje smrti, god. 1253. Donosimo dio pisma što ga je Majka Klara uputila blaženoj Janji Praškoj, klarisi.

Zlažen onaj komu je dano biti dionikom svete gozbe i svim srcem prionuti u Onoga čijoj se ljepoti sveudilj dive blažene nebeske čete: Njegova ljubiti usrećuje, Njega motriti odmara, Njegova dobrostivost ispunja, Njegova slatkost hrani, Njegov spomen blago rasvjetljuje, na Njegov miomiris mrtvi uskrisuju, a od Njegova gledanja blaženi su svi građani višnjeg Jeruzalema. On je sjaj vječne slave, *odsjev vječne svjetlosti i zrcalo čisto.* Stoga svednevice motri to zrcalo, ti kraljice, zaručnice Kristova, i u njem se sveudilj ogledaj, pa ćeš se sva, iznutra i izvana, urediti *haljinama zlatom izvezanima, od veza šarena, cvijećem i odjećom svakovrskih vrлина kako dolikuje prečistoj kćeri i zaručnici višnjega Kralja.* U tome zrcalu sjaji blaženo siromaštvo, sveta poniznost i neizreciva ljubav, kao što ćeš Božjom milošću moći u čitavom zrcalu zapaziti.

Gledaj, velim, pri dnu toga ogledala siromaštvo Djetešca koje je položeno u jasle i povijeno u pelene. O čudesne poniznosti, zapanjujućeg siromaštva! Kralj anđela, Gospodar neba i zemlje sklonio se u jasle. Posred ogledala promatraj poniznost što se očitovala u blaženom siromaštvu, u silnim naporima i patnjama što ih je On podnio za otkupljenje ljudskoga roda. Na vrhu toga ogledala promatraj neizrecivu ljubav koja ga je nagnala trpjeti na stupu križa i na njemu umrijeti najsrmatnijom smrću. Stoga je to ogledalo, postavljeno na drvo križa, opominjalo prolaznike ovako: *Svi vi što putem prolazite, pogledajte i vidite, ima li boli kakva je bol moja? A mi mu na njegov vapaj i jauk odgovorimo jednim glasom: Bez prestanka na to mislim i sahnje duša moja u meni!* Kraljice nebeskoga Kralja, gorjela sveudilj sve više tom vatrom!

Dok zatim promatraš njegove neizrecive radosti, vječna bogatstva i časti te od silne

želje i ljubavi u srcu uzdišeš za njima, zava-pi: *Povuci me za sobom, trčat ćemo za miomirisima tvojim, nebeski Zaručnice!* Trčat ću bez predaha, dok me ne uvedeš u vinogradarevu klijet, dok ne doživim sreću te mi bude *tvoja lijeva ruka pod glavom, a de-*

snica me tvoja zagrlji, i dok mi na usne ne utisneš svoj sretni cjelov. U tom motrenju ne zaboravi mene, svoje sirote majke, i znaj da sam i ja sretan spomen na te neizbrisivo upisala na ploče svoga srca i da si mi milija od svih.

U spomen: Arthur McClusky

Susret Providnosti i dobrote

Kad su se prije dvanaest godina susrele Božja providnost i ljudska dobrotu u srcu čovjeka po imenu Arthur McClusky, snovi mnogih ljudi u potrebi postali su stvarnost. U jednom hodočasničkom hodu uz Križevac dogodila se čudesna preobrazba u čovjeku, do tada okorjelu kockaru i alkoholičaru, zaljubljeniku u konje i klađenja, u onoga koji u samozatajnoj poniznosti započinje posve novi život – život ispunjen humanitarnim radom i suosjećanjem s potrebitima.

s. Dominika Anić

Više od 30 godina, kako je znao reći, živio je samo za sebe, a nakon molitve na Križevcu počinje živjeti za druge. Toliko intenzivno da ga je bilo teško pratiti, a nemoguće zaustaviti ili s puta skrenuti. Bog se iznenada upleo u Arthurov život, a preko njega i u živote mnogih ljudi kojima se preko njega u dobroti primakao.

Udio u tim čudesnim Božjim djelima ostvarenim kroz ovog, sada novog čovjeka s istim imenom – Arthur, imala je i zajednica Školskih sestara franjevki Mostarske provincije.

Ponajprije kroz izgradnju i šestogodišnje podržavanje rada Dječjeg vrtića „Sv. Franjo“ u Kiseljaku.

Arthur je dovršio svoj zemaljski hod. Preselio se u vječnost 13. kolovoza 2011. u rodnoj Irskoj.

U samo dvanaest godina novog, svjedočkog života, Arthur je uspio tolikima posvjedočiti Božju dobrotu i blizinu koja se ne da zarobiti u uske ljudske okvire, koja se jednostavno slobodna rasprostire.

Susret u Međugorju

Upoznala sam ga prije osam godina u kući Vesne Radišić u Međugorju, u koje je ponovno hodočastio. O njemu i o njegovu tadašnjem životnom putu nisam ništa znala. Budući da sam se već tada spremala za odlazak u Kiseljak za potrebe novog vrtića, kod sebe sam imala projekt vrtića. Vesna je, znajući da je Arthur već tada podržavao neke projekte povratnika u Bosnu, spomenula da odlazim u Kiseljak, gdje sestre žele graditi vrtić. Zatražio je projekt i zainteresirao se za njega. I ne samo zainteresirao, nego je učinio sve da se vrtić sagradi, a potom sve vrijeme pomagao njegov opstanak.

Toliko sam se puta kroz minule godine osvjedočila da je Arthur duboko razumio naše sestarsko poslanje. Razumio je da smo i mi, kao i on, samo sredstvo kojim se Dobri služi kako bi mogao doprijeti do onih najmanjih, najpotrebnijih. I zato nikada nije dopustio da se njega, čovjeka, slavi i da mu se iskazuje bilo kakva čast.

sirao se za njega. I ne samo zainteresirao, nego je učinio sve da se vrtić sagradi, a potom sve vrijeme pomagao njegov opstanak.

Izbjegavao je svaku riječ hvale

O sebi je nerado govorio, a svaki put kad sam ga željela predstaviti kao našeg dobročinitelja i donatora, nastojao je skratiti riječi ljudske hvale. Osjećala sam da je duboko svjestan od koga dolazi dobro, svako dobro, i da je on tek sredstvo u Stvoriteljevoj ruci. I često sam se pred tom njegovom svjesnošću osjećala postićeno. Njegova skromnost i neka duboka, stišana radost kojom je zračio svaki put kad bi nas posjetio u Kiseljaku, davala mi je naslutiti kako se Bog uvijek služi u ljude položenom dobrotom koju onda po njihovoj otvorenosti i zauzetosti koristi da ovaj svijet učini boljim, plemenitijim i sretnijim. Tako se poslužio

i Arthurovim životom, da mnogima pokaže znak svoje blizine i da nas oslobodi tjeskobne zabrinutosti za sutra. Znak očinske brige i blagoslova. Preko njega nam je poslao obilje svoje providnosti, i to najviše u trenucima velikih poteškoća, nerazumijevanja, neizvjesnosti i neispunjenih ljudskih obećanja. Bog je bio uz nas i onda, tada najintenzivnije, kad su „protivni vjetrovi“ bili najjači.

Toliko sam se puta kroz minule godine osvjedočila da je Arthur duboko razumio naše sestarsko poslanje. Razumio je da smo i mi, kao i on, samo sredstvo kojim se Bog služi kako bi mogao doprijeti do onih najmanjih, najpotrebitijih. I zato nikada nije dopustio da se njega, čovjeka, slavi i da mu se iskazuje bilo kakva čast.

Podržavao je sve dobro i plemenito

Čovjek koji jednom iskusi obdarenost, više ne može prestati darivati druge. Arthur je imao to iskustvo, a mi koji smo imali sreću s njim se susretati, to smo kroz darovano naslućivali.

Čak i onda, a bila sam svjedok takvih događaja kad su ga ljudi, očito, po ljudsku govorim, „iskorištavali“, on nije mogao ne darivati ih. Prelazio je preko površnih, ljudskih niskosti ne obazirući se na njih. No ne kao da ih nije vidio, nego na način da je vidio i dalje i dublje od drugih. Znala sam to po njegovu osmijehu koji je odavao ono – sve znam, vidim, razumijem – no ipak... Podržavao je sve dobro i plemenito. Među ostalim i izgradnju Franjevačkog konvikta za vanjske đake u Visokom, projekte Majčina sela, Obiteljskog centra Ivana Pavla II. na Višonići te mnoge, mnoge druge.

U samo dvanaest godina novog, svjedočkog života, Arthur je uspio tolikima posvjedočiti Božju dobrotu i blizinu koja se ne da zarobiti u uske ljudske okvire, koja se, jednostavno, slobodna rasprostire.

Vjerujem da je ispunio svoje poslanje na zemlji i da ga je Bog nagradio vječnim zajedništvom u nebu.

Majko moja

Evo me, Majko moja, Kraljice Mira. U Tvojoj riječi „draga djeco“ osjetio sam poziv i meni upućen pa sam došao u Tvoje okrilje.

Pomozi mi da zaboravim sve tjeskobe, učini da se ispovjedim i primim Isusa, Tvoga Sina čiju si svaku ranu pretrpjela, njegovu trnovu krunu i križ morala gledati.

U bodljama krune i čavlima križa i moji su grijesi.

Pomozi mi, Majko moja, Kraljice Mira, da na Podbrdu, na kamenu koji si svojom svetom nazočnošću blagosloвила, spoznam svoj život i da se utječem Tebi, Majci svih ljudi. Neka moj život ubuduće bude svjedočanstvo moje promjene snagom Tvoje ljubavi i svjedočenja Tvoje svete nazočnosti.

Pomozi mi, Majko moja, Kraljice Mira, da penjući se uz brdo Križevac, pod križ našega Spasitelja, prihvatim svoj križ. Naši pretci i oči nosili su beton i vodu, željezo i grede kako bi posvjedočili svoje potpuno predanje u Tvoga Sina. Učini da i ja zadbijem to pouzdanje kako bi cijeli moj život postao hodočašće.

Hodočasnik

Gospina ukazanja u Mettenbuchu, Njemačka

Dva dječaka cijelo su vrijeme ostala na rubu klanca, dočim su žene sišle. Malo poslije Franjo Ksaver vidio je Dijete Isusa obučena u crvenu haljinu; imao je kronicu s bijelim viticama i bio obavijen veličanstvenim svjetlom. Zatim je čuo Djetetov glas: „Ja sam Božansko Dijete Isus“. Podalje se pojavio ženski lik obučen u dugu haljinu, s koprenom na glavi poput časne sestre. Žena je ruke sklopljene u obliku križa držala na grudima.

Priredio fra Karlo Lovrić

U ovom je tekstu riječ o Gospinim ukazanjima u Mettenbuchu, u Bavorskoj. Mjesto je postalo poznato u vrijeme Kulturkampfa (sukob između njemačkog cara i Katoličke Crkve), poslije nadnaravnih događaja u blizini samostana Metten (Deggendorf). S događajima, tako bogatim nadnaravnim fenomenima, povezuje se i čudesno ozdravljenje Barbare Eder. Ukazanja su se zbila od 1. do 21. prosinca 1876., a posljednji put Gospa se još jednom ukazala 1878. godine. Glavni vidioci: Karolina Kraus, Franjo Ksaver Kraus, Tereza Liebl i Matilda Sack imali su od osam do četrnaest godina. Djeca su vidjela Gospu, Dijete Isusa i sv. Josipa te mnoštvo anđela i svetih i još k tome fenomene svjetla.

Događaje je detaljno zabilježio župnik te regensburški biskup Ignacije Senestrey, koji je na sve gledao s pridržajem i odlučio obustaviti istragu. Tomu su se usprotivili neki profesori i ljudi od pera te svećenici i redovnici iz samostana u Mettenu i obratili se Rimu, pa je pokrenuta nova istraga.

Ukazanja se pozivaju na značenje Došašća i Božića. Nadnaravni fenomeni, čega su vidioci bili svjedoci, mogli bi se ovako sažeti:

Listopad 1876. – Neke su osobe primijetile svjetlosne pojave u obližnjoj šumi u Mettenbuchu, u visini jednoga klanca. Svjedoci su izjavili da su vidjeli crvena, plava i bijela svjetla koja su se, otprilike metar iznad zemlje, međusobno križala stvarajući vrtuljak obojenih točaka. Misli se da su ta svjetla duše iz čistilišta koje traže molitvu i pomoć sa zemlje. Idućeg dana, kad se spuštala noć, mnogi stanovnici tog mjesta uputiše se u šumu na mjesto gdje su viđena svjetla, gdje su molili Lau-retanske litanije za duše u čistilištu. Svjetla se nisu pokazivala svake noći, a kad ih je bilo, vidjeli su ih samo mladi spomenuti vidioci.

1. prosinca – Između 19 i 20 sati tri su se djevojčice, zajedno s udovicama Kraus i Liebl i tridesetogodišnjim Ivanom Ecklom, okupile na molitvu u blizini klanca. Iznena-

da su vidjeli kako se pokazuje slabo svjetlo, koje je postajalo sve jače i popimalo crte i obrise Djeteta Isusa koji je zračio u crvenoj haljini. Gornji dio tijela bio je gol. Ukazanje je trajalo oko dvije minute.

2. prosinca – Djevojčice i desetogodišnji Franjo Ksaver vidjeli su Isusa. Dijete je sjedilo u krilu svoje Majke, a ona na stolcu. Gospino je lice bilo puno neizrecive radosti, a bila je odjevena u dugu haljinu nebeskoplave

boje. Imala je bijele čarape i zlatne cipele; bijeli veo joj se spuštao od glave do pola haljine. Rekla im je: „Ja sam tješiteljica žalosnih“. Iza njih se isticao lik sv. Josipa, a lijevo i desno do Majke Božje stajali su anđeli. Gospa je još rekla: „U ovom mjestu treba sagraditi kapelicu, jednu jednostavnu kapelicu“. Presveta Djevica preporučila je djevojčicama da se isповjede, a njihove su majke trebale ispričati župniku ovaj događaj kako bi ga uvjerile da sagradi kapelicu. Šestogodišnja Katarina Kraus, koja se također nalazila na mjestu ukazanja, nije vidjela ništa, a Franjo Ksaver je šutio cijeli dan. Molio je blizu klanca rožarij i majka ga je ohrabrila da kaže ono što je vidio.

3. prosinca – Vidioci su se uputili na mjesto ukazanja. S njima su bile i sestre gospođe Kraus. Dva dječaka su ostala cijelo vrijeme na rubu klanca, dočim su žene sišle dolje. Malo poslije Franjo Ksaver vidio je Dijete Isusa obučeno u crvenu haljinu, imao je kronicu s bijelim viticama; bio je obavijen veličanstvenim svjetlom. Zatim je čuo Djetetov glas: „Ja sam Božansko Dijete Isus“. Podalje se pojavila žena obučena u dugu haljinu, s koprenom na glavi poput časne sestre. Na grudima je držala ruke sklopljene u obliku križa. Franjo Ksaver će se poslije prisjetiti kako je ženski lik izgovorio riječ „Marija“ i jednu drugu riječ, koju nije razumio. Idućeg dana Franjo Ksaver se ponovno uputio na mjesto ukazanja i opet je vidio Gospođu koja mu je, ne izgovarajući riječi, šaputala s pomoću nutarnjeg govora (lokucije) pobožne naslove, čije značenje u prvi trenutak nije razumio: „Tješiteljica žalosnih“, „Kraljica Neba“ i „Blažena Djevica“. Kad je mali vidjelac majci pričao o ukazanju, tražio je od nje da mu objasni te riječi. Dok je Franjo Ksaver bio sa svojim prijateljem Ivanom Ecklom, ukazala im se Gospa u zlatnom svjetlu i njih dvojica padoše na koljena dirnuti tolikim sjajem. Samo je Franjo Ksaver čuo Gospine riječi: „Kleknite u blato, tada ćete primiti više milosti“. I oni potražiše takvo mjesto, a Gospa je iščezla. Na njezinu mjestu pojavio se lik Spasitelja, na križu visokom oko tri metra, bez natpisa. Isusove noge bile su oko metar iznad zemlje. Glava mu je bila okrenuta udesno, na njoj je bila zelena kruna s dugim trnjem, a šake su mu bile probodene čavlima na križu. Dugi čavli bili su u središtu šaka i krv koja je izlazila kapala je po rukama i tijelu; noge su bile jedna preko druge, desna na lijevoj, obje pričvršćene velikim čavlom koji je probio nožni splet. Rana na desnom boku, iz koje je curila krv, bila je široka kao dlan. Žuta prnja namočena krvlju opasivala mu je bokove, a koljena su bila modra i krvava. Isus je imao gustu bradu kestenjaste boje. Franjo Ksaver je ostao u ovakvoj kon-

Događaje su zabilježili lokalni župnik i mjesni biskup koji je odlučio obustaviti istragu. Tomu su se usprotivili neki profesori i ljudi od pera te svećenici i redovnici iz samostana u Mettenu i obratili se Rimu, pa je pokrenuta nova istraga.

templaciji oko pola sata, zatim je žalosna slika Spasiteljeva iščezla (na tom je mjestu sada križ). Uto je stigla i majka maloga Saverija. Kad je saznala o čudesnom događaju, pala je i sama na koljena i žarko su molili.

4. prosinca – Franjo Ksaver vratio se s Ivanom Ecklom na mjesto gdje su klečali u blatu, u nadi da će opet vidjeti Gospu. Čekali su je u molitvi dugo vremena, i upravo kad su htjeli poći, Franjo Ksaver je u jednom svjetlu vidio Gospu kako drži Dijete Isusa za desnu ruku. Ukazanje je trajalo vrlo kratko. Na povratku, vidjelac je vidio anđele, među kojima je prepoznao svoga Anđela čuvara. Ivan, međutim, nije vidio ništa. Anđeli se više nisu ukazivali Franji Ksaveru, nego samo nekoliko puta djevojčicama.

5. prosinca – ponovno su se Ivan Eckl i Franjo Ksaver vratili na mjesto ukazanja. Ovoga puta Franjo Ksaver je bio u jačem zanosu nego prije: vidio je Majku Božju i oko nje četiri anđela. Nebeska su bića u ruci imala jedan listić ili kipić. Kad je ukazanje prestalo, Franjo Ksaver je vido druga tri lika kako svijetle nadnaravnim svjetlom. U jednom od njih prepoznao je lik sv. Franje Ksaverskoga, svoga zaštitnika.

Ukazanja su trajala do 21. prosinca, a njihov se sadržaj može ukratko sažeti ovako: Isus Krist se ukazao još jednom. Nosio je zelenu krunu od trnja. Lice mu je bilo tužno. Imao je plavu poderanu haljinu oko tijela i jedan crveni ogrtač. Bio je bos. Vizija Isusove Muke trajala je oko pola sata.

Gospa traži kapelicu

I Gospa se ukazivala više puta. Jedanput ih je pratila sve do klanca i rekla im: „Ovdje je naš oltar za danas“. Djeca su se sedam puta poklonila za vrijeme hoda. Jednoga dana Gospa je Franju Ksavera i ostale opomenula da se udalje jer su stizali žandari.

Na 21. prosinca popodne Gospa se ukazala Matildi Sack i rekla joj da je to njezino

posljednje ukazanje, ali da će se ukazati još jednom tri godine kasnije te da je moraju čekati blizu klanca. Gospa ih je još jednom potakla na gradnju kapelice.

Bilo je i svjetlosnih pojava koje su mnogi vidjeli. A vidioci su vidjeli sunce koje je žarilo i u njemu likove Marije, Djeteta Isusa, Isusa patnika, anđele i dvojicu nebeskih zaštitnika.

Poslije 21. prosinca vidioci i neki odrasli išli su kroz nekoliko tjedana moliti na klanca, ali ukazanja više nije bilo. Godine 1878. Franjo Ksaver je imao kratka viđenja: vidio je dvostruku zvijezdu s bijelim i plavim zrakama, te Gospu i Isusa Raspetoga.

Biskup Senestrey zadržao je neprijateljski stav prema događajima. Čak je došao dotle da zastraši djecu. Postojala je nada u crkveno priznanje jer je čudesno ozdravila dvadesetogodišnja Barbara Eder kad se okupala u šumskom izvoru. Barbara je bolovala od jednog oblika posjednuća. Usprkos izvanrednom ozdravljenju biskup je zabranio ispitivanja fenomena. Smrću dvojice redovnika, o. Franza Nocka i o. Huge Dieringera iz samostana Mettena, koji su bili otvoreni prema ukazanjima, nestalo je svake nada da bi se ukazanja mogla priznati i sagraditi kapelica u šumi. Nasljednik biskupa Senestreya, Rudolf Graber, rekao je: „Mettenbuch nije poglavlje koje treba zaboraviti, sve se još mora ispitati“.

Nažalost, slično bi se moglo reći i o nekim drugim mjestima u Njemačkoj, ali se događaji ne ispituju. A tko zna zbog čega? Ugašeni su Düren, Heroldsbach, Marpingen... Ili?

Na vjetru svijeća

Sv. Misa netom završila. Skupio se puk Božji sa svih strana. U velikom broju. Molilo se Bogu skrušeno i ponizno. Sada se treba vratiti svojim kućama i nastaviti živjeti, ali barem mrvicu drukčije nego prije. Hoće li se moći?

Miljenko Stojić

Gledam svijeću. Vjetar se igra njezinim plamenom. Ali ona polako tinja. Mrak koji se spušta više nije tako taman. Svijeća je tu, takva kakva je.

Sada mi je mnogo jasnije kako smo pobijedili komunizam. Njegov je mrak bio razbijen jer su postojale svijeće koje su tinjale i budile nadu. Nekad u liku majke i oca koji su nosili suzu u očima zbog izgubljene djece, nekad u liku mladića i djevojaka koji se nisu dali podjarmiti, nekad u liku intelektualaca i umjetnika koji su neustrašivo išli naprijed. Gorjele su te svijeće nošene vjetrom i iscrta-vale novo doba.

U društvu Kraljice Mira to je nešto potpuno uobičajeno. Može se biti krhak i loman, ali se ne može biti bez svjetla. Milijuni su to osjetili i raspršili se ovim svijetom. Otada je on potpuno drukčiji. Polako dolazi k sebi i odbacuje ne samo komunizam, nego i kapitalizam, kolonijalizam, globalizam, traženje krivih bogova. Svugdje su ljudske potrebe iste. Bez obzira na to u kakvim se prilikama živjelo, moraš pred sobom biti čist

jer ti to daje jedinu pravu zaštićenost. I zbog toga ne treba čuditi raznolikost onih koji se skupljaju oko svoje Kraljice. Raznolikost se pretvara u zajedništvo i svi čute da su dobrodošli i da ima netko tko ih voli. A to i te kako privlači i obnavlja.

Ne treba se začuditi kad primijetimo da nam je život zapravo nakupina krhotina. Sjećamo se ovoga i onoga, dani prolaze, ovdje smo bili dobri, tamo loši. Sve je to, međutim, potrebno pregledati i onda pomno napraviti mozaik od onih krhotina koje su dobre i lijepe. Svatko ih od nas ima u dovoljnoj mjeri. Jedino nas strah priječi to prepoznati i dopustiti sebi biti sretnima i uspješnima. Svatko tko pođe tim putem vrlo će brzo shvatiti da je to čista istina.

Ove su mi misli pale na pamet kad sam prepoznao da sam skupio barem ponešto od svakome od 66 ubijenih hercegovačkih franjevac. Prošle puste godine, komunizam ubio njih i zatirao im spomen, sve uzalud. U zakutcima ljudskog uma, u zakutcima pismohrana i obiteljskih kuća, ostale su uspomene na njih. I sada se one slažu jedna po

jedna ocrtavajući različite likove koji dadeše svoj život zbog vjere u Boga i služenja svom narodu. Njihovi zatiratelji polako odlaze u mrak povijesti. Jer, zlo su radili. Slijedom toga dogodit će se to i svima onima koji danas zbog svojih sebičnih probitaka uništavaju ne samo pojedince, nego i čitave narode. Bog je stvorio ovaj svijet i njegova je ruka s onima koji se prepuštaju toj istini.

Dok je jedanput prorok Ilija razmišljao o Bogu, učinilo mu se da ga prepoznaje u olujnom vihoru. Sjećamo se valjda toga iz Svetog pisma. Revnovao je, naime, za njega. I to žestoko. Pobio je na potoku Kišonu 450 Balaalovih svećenika. Ali Bog ne bijaše u toj vrsti vjetra. Bi tek u blagom lahoru. Pokazao je Iliji da se i na taj način može biti na njegovoj strani. Pomireni sa svime u sebi i oko sebe mijenjamo povijest na ovoj zemlji. Upravo onako kako je to učinila i Kraljica Mira. Nikada nas nije pozvala na suprotstavljanje ovim i onim sredstvima bilo komu, pozvala nas je samo na molitvu, ispovijed, obraćanje, post, pokoru... Oni će promijeniti naše srce i osjetit ćemo što to znači Božja blizina i toplina.

Na Širokom Brijegu Gospa u plavom bdi nad svojom djecom. Kad su njezini blagdani, mnoštvo dolazi pomoliti se i pronaći utjehu i nadu. Uče tome i svoju djecu, šire ovu prelijepu priču gdje god živjeli. Uvijek je se sjetim kad god dođem Kraljici Mira. Ista je to Majka, samo je mi vidimo u različitim oblicima. Ovdje tare suze jednog kraja, tamo čitavog svijeta. Oni koji su ovdje započeli povijest o svemu tome nisu ni slutili, ali su slijedili porive srca. Trebalo je izgraditi samostan, posvetiti se odgoju puka, moliti se Bogu. Mora se iz toga roditi nešto veliko.

Vjetar piri, polagano palim svijeću na mjestu gdje je ubijeno i zapaljeno 12 „širokobriških mučenika“. Uobičajeno, hodočasnici Kraljici Mira žagore u blizini. Zanima ih svaki kamen, svaka pojedinost. A ovdje je toliko toga bilo. Zagledaš se u plavetnilo neba i ono ti počne pričati priču o srcu koje se nije bojalo i koje je hrabro stalo pred sve opasnosti i sve izazove. Danas smo povlašteni da možemo uživati u tim plodovima. Samo, da se plamčak svijeće ne utrne. Valja ga pomno čuvati i razmišljati o njegovoj poruci.

Glasnik MIRA

O međugorskim događajima te odjecima u svijetu i u Crkvi čitajte u Glasniku mira, mjesečniku Informativnog centra MIR Međugorje.

Surađujte u Glasniku mira. Podijelite svoje dojmove i iskustva.

Uredništvo:
Glasnik mira, Gospin trg 1,
88266 Međugorje, BiH
Tel.: 00 387 36 653 327
Faks: 00 387 36 651 300
E-mail: kreso.sego@medjugorje.hr

Preporučite drugima Glasnik mira.
Darujte im godišnju pretplatu.
Pretplatite se na Glasnik mira.

Služba pretplate:
Tel.: 00 387 36 653 342
E-mail: lidija_paris@medjugorje.hr

RADIOPOSTAJA
MIRA
MEĐUGORJE
Jajce 87,8 Mhz
Mostar 100 Mhz
Banja Luka 107,8 Mhz
Hercegovina 101,8 Mhz
Lašvanska dolina 100 Mhz
Split, Južna Hrvatska 101,5 Mhz
Sarajevo i Srednja Bosna 98,1 Mhz
Bugojno, Uskoplje i okolica 101,8 Mhz
Sjeverozapadna Bosna, Jajce 106,7 Mhz
Žepče, Tuzla, Usora, Posavina 100,1 Mhz
Dolina Neretve i Južna Hercegovina 98,3 Mhz
Rama, Konjic, Sjeverna Hercegovina 104,7 Mhz
Zagreb, Lika, Bihać, Srednja Hrvatska 107,8 Mhz

Sateliti:
Europa, Bliski istok i Afrika – HOT BIRD 6
Sjeverna i Južna Amerika – AMERICOM 4
Australija i Novi Zeland – OPTUS D2

RADIOPOSTAJA "MIR" MEĐUGORJE
Gospin trg 1
88266 Međugorje,
Bosna i Hercegovina

Tel.: ++387 36/653-328 uredništvo
++387 36/653-326 glavni tehničar
++387 36/653-310 marketing
Faks: ++387 36/651-300

e-mail: marketing@medjugorje.hr
www.medjugorje.hr

PONEDJELJAK I UTORAK

7.30 h Sv. Misa na hrvatskom
Prije podne Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
17 - 20 h **Večernji molitveni program i ispovijed**
17 h Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h Sv. Misa
19 - 20 h Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice

SRIJEDA

7.30 h Sv. Misa na hrvatskom
Prije podne Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
17 - 20 h **Večernji molitveni program i ispovijed**
17 h Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h Sv. Misa
19 - 20 h Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice
21 - 22 h Euharistijsko klanjanje

ČETVRTAK

7.30 h Sv. Misa na hrvatskom
Prije podne Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
17 - 20 h **Večernji molitveni program i ispovijed**
17 h Krunica
- U došašću, u božićnom vremenu i u vremenu kroz godinu: radosna otajstva i otajstva svjetla
- U korizm: otajstva svjetla i žalosna otajstva
- U uskršnom vremenu: otajstva svjetla i slavna otajstva
18 h Sv. Misa, blagoslov predmeta
19 - 20 h Euharistijsko klanjanje

PETAK

7.30 h Sv. Misa na hrvatskom
Prije podne Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
14 h Križni put uz Križevac
17 - 20 h **Večernji molitveni program i ispovijed**
17 h Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h Sv. Misa, blagoslov predmeta
19 - 20 h Čašćenje Križa

SUBOTA

7.30 h, 13 h Sv. Misa na hrvatskom
Prije podne Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
17 - 20 h **Večernji molitveni program i ispovijed**
17 h Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h Sv. Misa
19 - 20 h Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice
21 - 22 h Euharistijsko klanjanje

NEDJELJA I BLAGDANI

8, 11, 18 h Sv. Misa na hrvatskom
Ispovijed Prije podne za vrijeme Mise
Prije podne Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti sa svjedocima
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
14 h Krunica na Brdu ukazanja
17 - 20 h **Večernji molitveni program i ispovijed**
17 h Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h Sv. Misa
19 - 20 h Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice

Historijat

sv. jubilarnoga Kriza na brdu Krizevcu

Dne 21. januara 1934. sazvaao sam sve stariješine kuća u omladinsku dvoranu na dogovor. Na sastanku sam im izložio značenje sv. jubilarne godine našega Spasa, oertao katoličke manifestacije širom svijeta i spomenuo nekoliko veličanstvenih spomenika podignutih u spomen 1900. godišnjice Spasiteljeve smrti u katoličkim zemljama. Na koncu ih sve pozvaao, da i oni u dokaz svoje vjere i haruosti Spasitelju podignu jedan vidljiv spomenik, koji će njihovu poptomstvu svjedočiti o njihovoj slavi i ljubavi. Svi priimnutni prihvatise oduševljeno moj poziv i prijedlog i zaključise, da se spomen-Kriz ima podizati na brdu Lipovcu, s kojega je otvoren pogled na sve krajeve Hercegovine.

Vijest o podignuću spomenika proširila se je brzo po svoj čupi i svi nestrpljivo očekivali stoni početak izvođenja toga narocnoga zavjeta i zaključka.

O. Bernardin Imočan

